

1.2.12.7 *Het opleggen aan de partij(-leden) van het debat: "de partij moet haar strategie herzien, haar strategie/programma opnieuw bepalen en een bilan opmaken van 30 jaar partijwerk"*

"...In een poging om te ontsnappen aan de groeiende kritiek op haar eigen gauchistische opvattingen, eiste NRR het recht op de hele partij een debat op te leggen dat de "fundamenten van 30 jaar partijwerking" in vraag stelde. In plaats van te erkennen dat ze de rectificaties op gauchistische en sektaire fouten, o.a. hoofdstuk 111.3 van "Partij van de revolutie" en de Resolutie van 1999, had verworpen, wilde ze de verantwoordelijkheid voor het huidige gauchisme afschuiven op de vroegere leiding en officiële documenten van het verleden.

Dat naast gauchistische (en rechtse) fouten NRR ook (grotendeels) correcte initiatieven heeft genomen, doet niets af aan de realiteit van haar uitgesproken links (en rechts) opportunisme in andere aangelegenheden. NRR beweerde dat de partij minstens sinds 1991 geen (aangepaste) strategie meer had. De gewijzigde krachtsverhoudingen op wereldvlak, de anticommunistische campagnes, de terugval in de klassenstrijd, hadden de partij tot een nieuwe strategie moeten brengen.

Daartegenover staat dat minstens sinds het Ve Congres, en expliciet in de Resolutie van 1999, de partij in de tijdelijke teruggang van de revolutionaire beweging een reden ziet, niet om haar fundamentele revolutionaire strategie, wel nog meer haar tactiek en *aanpak van de massa's* te rectificeren. "De massa's ondergaan een steeds meer afstompende propaganda, die in staat is ze te winnen voor eender welke misdaad... Enerzijds moeten we de diepgaande, doorleefde overtuiging hebben dat alleen de communistische *partij* de massa's naar hun bevrijding kan leiden en dat enkel de socialistische revolutie een oplossing biedt aan de problemen van het kapitalisme. Anderzijds moeten we objectief luisteren naar de huidige overtuiging van de massa's, enqueteren wat hun reële standpunten zijn, wat hen raakt en dan standpunten en voorstellen bepalen die het ons mogelijk maken hun vertrouwen te winnen die hen in staat stellen een stap in onze richting te zetten." (Punten 135, 139, 140 van de Resolutie van juni 1999)

De contrarevolutie heeft alle tegenstellingen van het wereldkapitalisme verscherpt. Ze heeft de oorlogsdreiging, eigen aan het imperialisme, heel wat dichterbij gebracht. Het wegvallen van de Sovjet-Unie, de gemeenschappelijke vijand van de imperialistische centra, stuwt de bourgeoisie naar een snellere uitbouw van de Europese Unie, een fundamenteel project waaraan ze al verschillende decennia werkt. Maar dit alles verandert nu niets aan onze fundamentele strategie: wij heriden de arbeidersklasse voor op de omverwerping van de dictatuur van de grote monopolies, op de socialistische revolutie.

De strategische etappe van de socialistische revolutie is in de Resolutie van 10 augustus 2002 vervangen door een strategische etappe van anti-imperialistisch verzet, waaraan een strategisch anti-oorlogsfront moest beantwoorden. Een foutief strategisch front, op de koop toe op een rechts opportunistisch platform waarin enkel de Amerikaanse imperialistische agressie wordt gevisieerd, en waarin niet eens gesproken wordt over de monopolies die de sociale en democratische rechten van de arbeiders en workers afbreken..."^[1]

1.2.12.8 *Bespreking van deze vierde beschuldiging*

Ieder partijlid moet het axioma aanvaarden (als hij of zij niet het etiket "gauchist" wil krijgen) dat de lijn in de resolutie van 1999 de revolutionaire lijn is. Het is nochtans een revisionistische lijn gebaseerd op het "plukken" van een tekst (hoofdstuk III,3 uit het boek "Partij van de revolutie" Gecombineerd met roddel en geruchten wordt nu een "waarheid" gefabriceerd die boven elke strijd tussen twee lijnen staat:

"...In een poging om te ontsnappen aan de groeiende kritiek op haar eigen gauchistische opvattingen, eiste NRR het recht op de hele partij een debat op te leggen dat de "fundamenten van 30 jaar partijwerking" in vraag stelde. In plaats van te erkennen dat ze de rectificaties op gauchistische en sektaire fouten, o.a. hoofdstuk 111.3 van "Partij van de revolutie" en de Resolutie van 1999, had verworpen, wilde ze de verantwoordelijkheid voor het huidige gauchisme afschuiven op de vroegere leiding en officiële documenten van het verleden.

Dat naast gauchistische (en rechtse) fouten NRR ook (grotendeels) correcte initiatieven heeft genomen, doet niets af aan de realiteit van haar uitgesproken links (en rechts) opportunisme in andere aangelegenheden.

Er kwamen al jaren verslagen en rapporten bij de nationale leiding waaruit een bezorgheid sprak over de politieke evolutie van de PVDA. (De NIEUWE partijleiding olv Boudewijn Deckers spreekt van verschillende honderden in de nasleep van de RESIST-campagne). Door een correcte behandeling van die discussies en rapporten, volgens de regels van het democratisch centralisme, zou zijn gebleken dat er GEEN verschil is tussen de lijn van de partij olv Nadine en de lijn van de partij olv Boudewijn.

DAAROM moeten er "verschillen in politieke lijn" en "politieke tegenstellingen" uitgevonden worden: "het al jarenlang aanslepend gauchisme" van Nadine, "het verwerpen van de lijn van de Resolutie van 1999" en "het verwerpen van de lijn van "Partij van de revolutie" en meer specifiek "het verwerpen van de lijn van hoofdstuk III,3 uit Partij van de revolutie".

Vervolgens wordt Nadine verantwoordelijk gesteld voor het "ter discussie stellen over de herziening van de strategie van de PVDA", waarbij zij zou stellen dat dit moet "omdat er een geheel NIEUWE situatie

was ontstaan”.

Lees de text van Boudewijn Deckers in MS 50 (2002)nog eens:

“... • Sinds de contrarevolutie van 1989 zijn bij het imperialisme alle stoppen doorgeslagen

In februari 2002 heeft het Zevende Congres van de Partij van de Arbeid de Stellingen over de globalisering goedgekeurd. Deze stellingen helpen om het karakter van de recente ontwikkelingen grondig te begrijpen. De omverwerping van het socialisme in de Sovjet-Unie en in Oost-Europa in 1989 heeft bij het imperialisme alle stoppen doen doorslaan, vooral bij Amerika. Of zoals de Iraakse vice-eerste minister Tarek Aziz zei: "De Amerikanen hadden Irak nooit durven aanvallen, toen de Sovjet-Unie nog bestond."⁴⁶

De komende aanval kadert helemaal in de honderdjarige oorlog die het imperialisme vlak na de contrarevolutie van 1989 afgekondigde. Door de Russische Revolutie van 1917 en door de socialistische revoluties na de Tweede Wereldoorlog was het Amerikaans imperialisme zijn absolute wereldoverheersing kwijtgespeeld en het wil die hersteld zien. De crisis waarin de kapitalistische wereld sinds het begin van de jaren zeventig wegzakt, biedt dit systeem geen andere uitweg. Nu het geen verzet meer ondervindt van het Sovjetkamp, heeft het imperialisme zich sinds 1991 in een globale oorlog gestort voor de herkolonisering van de volkeren van de Derde Wereld. Die oorlog zal jaar na jaar in omvang toenemen. Tegelijk zullen ook de tegenstellingen tussen de imperialistische machten scherpere vormen aannemen.

Wat de imperialisten voor ons in petto hebben, is dus alles behalve vrede en vooruitgang maar wereldoorlog, fascisme en barbarij. Wat ons met nog meer overtuiging doet zeggen: alleen het socialisme kan de mensheid redden.

• De voorbije tien jaar is de wereldsituatie grondig veranderd.

... Vandaag heerst er op de beurzen angst voor een nog grotere krach dan die van 1929.

• De objectieve situatie brengt de revolutie dichterbij

De tegenstellingen tussen de grote imperialistische blokken verhogen het gevaar op een nieuwe wereldoorlog. Maar tegelijk verzwakken ze steeds meer de kracht van het kapitalistische wereldsysteem. Deze situatie brengt de revolutie dichterbij. In plaats van het kapitalistische en imperialistische kamp te versterken, hebben de oorlogen de tegenstellingen alleen maar verscherpt. Op de vooravond van de nieuwe barbaarse oorlog tegen Irak zijn de tegenstellingen tussen de VS en Europa en Japan tot een nieuw hoogtepunt gekomen.

• Zowel de haat tegen het imperialisme als het revolutionair bewustzijn groeien

Naarmate de economische crisis dieper wordt en er meer oorlogen komen, neemt ook de haat tegen het imperialisme en de revolutionaire bewustwording van de massa's toe. In haar militaire veroveringsdrang ontbreekt het de regering Bush niet aan ambitie, maar tussen die ambitie en de reële mogelijkheden gaapt een steeds diepere kloof. Alsof de wereld de politiek van barbaarse terreur waarmee het Amerikaans imperialisme zijn fascistische dictatuur probeert op te leggen, zou blijven slikken!

De onophoudelijke stroom fabriekssluitingen, van Clabecq over Renault tot Sabena, de herhaalde besparingen in de sociale zekerheid, de prijsstijgingen voor gezondheidszorg en onderwijs...: het ondermijnt allemaal het vertrouwen van de arbeiders in het kapitalistische systeem.

In België namen dertigduizend werkers van migrantenafkomst deel aan de grote steunbetoging voor Palestina, in april van dit jaar. Deze extra-uitgebuide en onderdrukte laag van de arbeidersklasse zal zonder twijfel de motor vormen van de komende strijd.

• De PVDA zal alles in het werk stellen om deze terroristische, misdadige nazi-oorlogsmachine te stoppen.

De PVDA zal met al haar kracht meevchten met de miljoenen betogers die door de straten van Arabische steden zullen trekken en die overal in de wereld bijval zullen kennen, tot in het hart van het Amerikaans imperialisme zelf. De PVDA zal die strijd leveren samen met de internationale communistische en revolutionaire beweging. En als deze beweging er niet in slaagt de oorlog tegen Irak te verhinderen, dan zal ze vechten om hem te winnen. ...

...In augustus 2002 preciseerde het Centraal Comité van de PVDA zijn strategie om tot het socialisme te komen: de imperialistische oorlog op termijn omvormen tot een revolutionaire oorlog. Door met alle kracht in te gaan tegen de Amerikaanse agressie en tegen de actieve of passieve steun van de leiders van het imperialistische Europa, zullen de communisten steeds meer militante krachten kunnen organiseren die er zich van bewust zijn dat uiteindelijk alleen het socialisme vrede kan brengen. Het zal van de communisten afhangen of de imperialistische globale oorlog – waarvan de nakende aanval tegen Irak deel uitmaakt – uitmondt in een overwinning van het socialisme, zoals dat het geval was na de twee eerste wereldoorlogen.

De oorlog tegen Irak is de eerste fase van de aangekondigde langdurige oorlog tegen de volkeren en de landen die streven naar onafhankelijkheid. Wij willen alles doen om deze oorlog te verhinderen. Als we de oorlog niet kunnen tegenhouden, zullen we alles doen om hem te winnen.....”

Hier beweert Boudewij ZELF dat er een NIEUWE situatie bestaat(hij maakt trouwens een vergelijking tussen Hitler en Bush), waardoor de “revolutionaire strategie” tijdelijk althans moet veranderen.En hierover zegt wederom Boudewijn zelf in “Communisten en verkiezingen”, van 17 april 2004:

“Enkel tijdens de fascistische bezetting veranderde de revolutionaire strategie. De communistische partij moets onder leiding van de arbeidersklasse alle klassen verenigen die het fascisme wilden omverwerpen. Dit kon leiden tot ruimere allianties dan tegen de monopolieburgerij. Om direct daarop tot het socialisme over te gaan...”^[2]

Nu wordt NRR de opvatting aangewreven die TEGENGESTELD zou zijn aan de heersende partijlijn:

"... NRR beweerde dat de partij minstens sinds 1991 geen (aangepaste) strategie meer had. De gewijzigde krachtsverhoudingen op wereldvlak, de anticommunistische campagnes, de terugval in de klassenstrijd, hadden de partij tot een nieuwe strategie moeten brengen..."[3]

Vervolgens wordt geïnsinueerd dat de Resolutie van 10 augustus 2002 het werk was van NRR en LV... en in die resolutie zou een opvatting naar voren komen die wederom TEGENGESTELD zou zijn aan de heersende partijlijn:

"... De strategische etappe van de socialistische revolutie is in de Resolutie van 10 augustus 2002 vervangen door een strategische etappe van anti-imperialistisch verzet, waaraan een strategisch anti-oorlogsfront moest beantwoorden. Een foutief strategisch front, op de koop toe op een rechts opportunistisch platform waarin enkel de Amerikaanse imperialistische agressie wordt gevisieerd, en waarin niet eens gesproken wordt over de monopolies die de sociale en democratische rechten van de arbeiders en workers afbreken..."[4]

Alleen door de formulering LIJKT er een wezenlijk verschil, maar zelfs dan blijkt er geen NIEUW sectarisme van NRR, alleen van een concretisering van de heersende partijlijn... en daarover bestond een grotendeelse eengezindheid. Er wordt met andere woorden GEEN bewijs geleverd dat er sprake zou zijn van OPLEGGEN of AUTORITAIR DOORDRUKKEN van de EIGEN GAUCHISTISCHE of SECTAIRE lijn.... Of het zou die van Boudewijn moeten zijn?

1.2.12.9 De nieuwe strategie die NRR zelf wil ontwikkelen of de partij opleggen is een electoralistische strategie die de partij leidt naar reformisme

"...In plaats van de rectificatie op gauchisme en sektarisme als uitgangspunt te nemen, staat NRR een antileninistische "electorale strategie" voor.

Aan de vraag van een militant naar wie de verantwoordelijkheid zou opnemen voor de enorme nederlaag van 2003 (in Vlaanderen), antwoordt NRR in de inleiding van de Resolutie van juni 2003: "Het CC oordeelt dat het verkiezingsresultaat, na dertigjaar communistisch en revolutionair werk, een fundamentele herziening eist van onze houding tegenover verkiezingen in de burgerlijke democratie."[5]

Met andere woorden: niet onze tactiek en aanpak van de massa's dient in vraag gesteld - zo stelde de Resolutie van juni 1999 het probleem - maar onze fundamentele houding tegenover de burgerlijke verkiezingen.

NRR trekt daarvoor ten strijd tegen gauchistische stellingen ten aanzien van de burgerlijke verkiezingen ("Deelnemen omdat het wel moet, of deelnemen om te winnen, dat is het debat dat het CC vandaag wil heropnemen", punt 10) die nooit die van de PVDA geweest zijn.

Zo beweert NRR, bijvoorbeeld in punt 24 van de Resolutie van 30 juni: "Het gauchisme verbreekt de dialectiek in de thes van Engels die stelt dat men moet kiezen tussen de werkelijke klassenstrijd en de parlementaire strijd en kiest voor de werkelijke klassenstrijd" - om vervolgens te laten verstaan dat de PVDA op dat laatste standpunt staat. Dit is een manifeste vervalsing. We hebben nooit de klassenstrijd en de verkiezingen tegenover elkaar gesteld in de zin van "of de klassenstrijd, of de verkiezingen". De PVDA heeft altijd terecht benadrukt dat in de tegenstelling tussen klassenstrijd en burgerlijke verkiezingen, de klassenstrijd het belangrijkste is. Voor NRR echter worden verkiezingen en parlementaire vertegenwoordigers de belangrijkste hefboom van politiek werk onder de massa's.

Of in punt 30: "Lenin identificeert duidelijk het parlementaire werk met het werk voor de verovering van de massa's. In onze argumentatie over de verkiezingen maken we altijd het parlementaire werk los van de verovering van de massa's. Die verovering zou alleen behoren tot het terrein van de 'werkelijke klassenstrijd'." Lenin heeft uiteraard nooit beweerd dat de communisten de massa's vooral via de burgerlijke verkiezingen moesten winnen. De PVDA heeft nooit geweerd dat de massa's enkel via de directe klassenstrijd konden veroverd worden. De hele Resolutie van 1999 houdt zich precies bezig met de vraag: wat heeft ons weerhouden om in de voorbije verkiezingen meer massa's te veroveren?

In de strijd tegen vervalste standpunten van de partij vervalt de vroegere algemeen secretaris in een antileninistische heoordeling van het belang dat communisten aan burgerlijke verkiezingen en deelname aan parlementen moeten hechten.

De Resolutie van juni 2003 ondersteunt de stelling dat "het behalen van enkele parlementaire posities een noodzakelijke taak is..." (punt 7). Zij werkt dat standpunt verder uit in haar "Resolutie van 3 november 2003", onder meer in het hoofdstuk 7 dat als titel draagt: "De noodzaak om vertegenwoordigers van de arbeidersklasse te laten verkiezen in de burgerlijke parlementen." Waarbij NRR twee verschillende zaken dooreenhaalt en gelijk stelt: de noodzaak om aan de burgerlijke verkiezingen deel te nemen en de mogelijkheid (al dan niet) om parlementaire verkozenen te behalen. Waarbij NRR abstractie maakt van de kies- en andere drempels die de burgerij oplegt om het de communisten zo moeilijk mogelijk te maken.

De verkiezingen zijn voor NRR de enige objectieve barometer van de partij-invloed. Zij meet de massa-invloed van de communisten onder de arbeiders aan de electorale resultaten ... onder de dictatuur van de bourgeoisie. De bolsjewieken hebben altijd onbeduidende electorale resultaten behaald zolang de socialistische revolutie geen feit was. Betekent dit soms dat zij tevoren niet "de partij van de massa's" waren?

Hoofdstuk I van de Resolutie van juni 2003 schetst niet een "electorale strategie" in de zin van een betere en meer coherente aanpak van de verkiezingen. Maar een "electorale strategie" in de zin van een fundamentele wijziging in de relatie tussen het belang van de klassenstrijd en de burgerlijke verkiezingen en parlementen. De gehele working van de partij moest herzien worden in functie van het behalen van parlementaire vertegenwoordigers. NRR herwerkte dit hoofdstuk in haar "Resolution sur le gauchisme du parti à partir des élections" van 3 november 2003. Deze tekst beweert niet enkel met nog meer klem dat de vroegere leiding eigenlijk al altijd tegen deelname aan verkiezingen en het behalen van verkozenen is geweest. Maar tevens dat die leiding nooit geïnteresseerd is geweest in het massakarakter van de partij. Om uit te komen in de antileninistische tegenstelling tussen de voorhoedepartij en de "massapartij": "Het is onmogelijk om het probleem van het gauchisme in de partij op te lossen zonder een diepgaand debat te voeren dat de basis ruim betreft *"bij de herdefinitie van de partijstrategie, van de voorhoedepartij in de massapartij."* (titel van punt 9).

Het besluit kan enkel zijn dat NRR onze fundamenteel correcte, marxistisch-leninistische revolutionaire strategie wilde vervangen door een reformistische, electorale strategie. Zij wilde van de voorhoedepartij een "massapartij" maken, voor alles afgestemd op electorale resultaten.

De PVDA neemt fundamenteel deel aan de verkiezingen omdat ze ook in die politieke strijd haar invloed en haar organisatie in belangrijke mate kan versterken.

Niet deelnemen aan de verkiezingen leidt naar de versterking van de greep van de burgerlijke partijen op de voorhoede en op de massa's. Uiteraard zet de partij zich maximaal in om verkozenen te behalen, wanneer dit vanuit een realistische inschatting binnen onze mogelijkheden hoort. Maar zonder haar organisatie en haar werk fundamenteel daarop af te stemmen. Wel om fundamenteel heter in staat te zijn de klassenstrijd van de arbeiders, werkers en jongeren te organiseren en te leiden.

In haar Resolutie van 3 november ondersteunt NRR deze defaitistische zienswijze: "Velen zeggen vandaag: we werken nu al dertigjaar uit alle kracht en we hebben nog altijd geen resultaten."^[6] In een pennentrek worden alle realisaties van 30 jaar partijwerk ontkend. Het standpunt herinnert aan de liquidatoren uit de beginjaren 1980, zoals de KPD (Duitsland) of de ex-maoïsten van KEN-ML (Kommunistische eenheidshbeweging - marxisten-leninisten), die zich omvormden in SP-Nederland.

Het is niet omdat we electoraal zeer zwak scoren dat we globaal nergens staan als marxistisch-leninistische partij.

Een paar honderden leden en nauwe sympathisanten van de partij hebben op alle niveaus van de vakbonden en in talrijke hedrijven posities veroverd, omdat ze door de massa's als hun leiders worden erkend. Geneeskunde voor het Volk is een van onze meest succesvolle projecten inzake handen met de massa's. We hebben een apparaat opgericht dat in talloze strijdshbewegingen wist op te treden en ze te beïnvloeden. Onze vijanden zowel als onze bondgenoten erkennen en herkennen ons dat. *Solidair bevat* - ondanks al zijn te rectificeren tekorten - een unieke rijkdom aan lessen en oriëntaties voor de concrete klassenstrijd. De partij produceerde talrijke documenten die het hebben mogelijk gemaakt als communistische partij de anticomunistische campagnes van de voorbije decennia niet alleen te overleven, maar zelfs tot onze versterking te gebruiken. Verschillende van die analyses worden ook in huitenlandse partijen gebruikt. Zij liggen mee aan de basis van het Internationaal Communistisch Seminarie dat sinds 1992 jaarlijks 60 tot 80 communistische partijen en organisaties uit de hele wereld in Brussel bijeen brengt.

Wie niet vertrekt van een waardering van de resultaten van meer dan 30 jaar partijwerking, zal de verhouding tussen juist en fout onwettelen, zal zich wapenen noch om het juiste te onthouden, noch om het foute precies te vatten. Samen met de fouten zal men ook het (in hoofdzaak) correcte verwerpen. We zullen uitmonden in liquidatie in plaats van in vooruitgang...."^[7]

1.2.12.10 Bespreking van deze vijfde beschuldiging

Hier LIJKT het alsof de Resolutie van 30 juni 2003 (als de volledige verantwoordelijkheid van die tekst bij NRR kan worden gelegd - zie voetnoot bij het citaat hierboven uit Resolutie van 5 april 2004-, hetgeen we bestrijden, maar daarover elders meer) iets nieuws brengt. Door twee opvattingen te citeren die door de partijleiding indertijd werden bestreden, bekruipt bij de lezer de gedachte, die echter NIET in de tekst verwoord staat:

De resolutie van 2003 (in feite door NRR geschreven) en dus NRR verdedigt de toenmalige VERWORPEN standpunten:

«... Partijstandpunt in 1991 : » de resultaten die de partij behaalt bij de verkiezingen het échte beeld geven over de invloed en sterkte van de partij, bestempeld als « parlementaristisch, een letterlijke overname van de argumentatie van de burgerij. »

1994 : voorstel van lid CC : tot bijvoegen aan tekst 1991 : « We hebben uitgemaakt dat het behalen van een paar belangrijke parlementaire posities een eerbare en noodzakelijke opgave is, een taak van de revolutionaire klassenstrijd. » Dit werd verworpen..... »

De aandachtige lezer van zowel de resolutie van 30 juni 2003 (zogezegd de lijn van NRR en van de resolutie van 5 april 2004 van de NIEUWE partijleiding, (die de lijn van NRR zogezegd bestrijdt) zal

merken dat er NERGENS een HERBEVESTIGING van de verwerping van deze twee standpunten staat. Er wordt zedig over gezwezen...want in feite worden deze opvattingen stilletjes GEÏNTRODUCEERD in de partijlijn, door de revisionistische fractie (die nu het grootste deel uitmaakt van de nationale leiding van de PVDA.), sinds het vijfde congres.

In plaats van een NIEUWE ELECTORALE strategie voegt de resolutie van 30 juni 2003 eigenlijk alleen maar iets toe aan de resolutie van 1999, die betere verkiezingsresultaten beoogt, namelijk "het gevecht voor verkozenen....":

« ...Elke kiescampagne drukt ons onvermijdelijk met onze neus recht op onze fouten. De kiesresultaten zeggen ons of we er al dan niet in geslaagd zijn onze fouten recht te trekken. Het gevecht voor verkozenen zal ons verplichten om ons op al die aspecten te verbeteren, want zolang er geen revolutionaire situatie is onder de massa's, zal er in de feiten niets anders zijn dat ons daartoe verplicht.... »

Dit staat los van wat NRR zelf zou beweren inzake NIEUWE strategie, FUNDAMENTEEL NIEUWE houding tav van verkiezingen of VERWERPEN van resolutie van 1999, of van wat men BEWEERT dat zij zou beweren.

Verder wordt beweerd in resolutie van 5 april 2004, dat de resolutie van 30 juni 2003 zou stellen, in TEGENSTELLING met de resolutie van 1999, dat de communisten ALLEEN via verkiezingen "de massa's" konden winnen. Ook zou de resolutie van 30 juni 2003 de doelstelling stellen om verkozenen te halen bij de verkiezingen. Nu is het zo dat resolutie 1999 zegt dat het mogelijk moet zijn om een goede (of steeds betere) verkiezingsresultaat te halen. Dus weer geen TEGENSTELLING, eerder een NUANCE verschil.

NRR wordt beschuldigd van het feit dat "*zij meet de massa-invloed van de communisten onder de arbeiders aan electorale resultaten.. onder de dictatuur van de burgerij*". In feite doet de resolutie van 1999 dit OOK.

Ook zou NRR spreken van de noodzaak van een nieuwe strategie, een nieuw programma. Elk woordenspel tussen strategie en programma vermijdt kunnen we stellen dat de resolutie 1999 ook spreekt van de noodzaak van een nieuw fundamenteel programma... maar het opstellen ervan wordt wegens toenmalige prioriteiten en tijdsgebrek VERSCHOVEN naar een onduidelijke toekomst. Wellicht wilde NRR stellen dat het NU er wel eens van moet komen van het doorvoeren van die ALGEMENE PARTIJBESLISSING voor het opstellen van een vernieuwd fundamenteel programma. Resolutie van 30 juni 2003 zou, IN TEGENSTELLING tot resolutie van 1999 stellen dat "*de hele werking van de partij moet worden herzien in functie van het behalen van parlementaire vertegenwoordigers*". Maar er is SLECHTS maar een NUANCEverschil met het de hele lijn van de resolutie van 1999 die IN FEITE stelt: dat de hele partijwerking moet worden herzien in functie van goede, of steeds betere, VERKIEZINGSresultaten.

...Het is niet verwonderlijk dat de resolutie van 5 april 2004 de volgende misleidende bocht maakt en een slag om de arm neemt (in de laatste twee zinnen van volgend citaat):

"... Uiteraard zet de partij zich maximaal in om verkozenen te behalen, wanneer dit vanuit een realistische inschatting binnen onze mogelijkheden hoort. Maar zonder haar organisatie en haar werk fundamenteel daarop af te stemmen. Wel om fundamenteel heter in staat te zijn de klassenstrijd van de arbeiders, werkers en jongeren te organiseren en te leiden...."

De resolutie van 5 april 2004 gaat in tegen het zogezegde pessimisme van NRR en stelt, zogezegd IN TEGENSTELLING met NRR: "*Het is niet omdat we electoraal zeer zwak scoren dat we globaal nergens staan als marxistisch-leninistische partij.*"

Nu maakt Resolutie van 1999 ook niet bepaald een optimistisch bilan van de staat van de partij na dertig jaar werking:

"...Het is niet normaal dat wij vandaag stagneren, na dertig jaar permanente aanwezigheid op het terrein, tien jaar na het hoogtepunt van de anticommunistische campagne, na de belangrijkste massastrijdbewegingen die België in heel zijn geschiedenis kende, nadat wij intens militeerden in alle strijdbewegingen en na wat waarschijnlijk de beste verkiezingscampagne was uit onze geschiedenis. Daarom moeten we stellen dat de verkiezingen een grote politieke nederlaag zijn voor de partij, waarin fouten tot uiting komen die we al vele jaren

meedragen.

...want met deze zelfde vijanden, na al onze politieke activiteiten van de voorbije vier jaar, hadden wij veel beter moeten kunnen doen. ...

Zeggen dat ons slecht resultaat niets te maken heeft met de fouten van de partij, dat is z'n kop in het zand steken, sectarisme, bureaucratisme en de onmacht om een simpele, revolutionaire, begrijpelijke boodschap over te brengen, rechtvaardigen. ...Sinds het vijfde congres zijn er jaren voorbijgegaan, en wij hebben erg weinig gerectificeerd...."

Tenslotte beschuldigt de NIEUWE partijleiding NRR van het verwerpen van de inhoud van het 2e Congres (het congres tegen de liquidatiestroming). Ik zal verderop aantonen dat in feite de revisionistische fractie sinds het vijfde congres erin slaagt de revolutionaire lijn uit voorgaande congressen te verwijderen en aan de congresbesluiten "een eigen inhoud" te geven.

De NIEUWE leiding pas dus idealisme toe in plaats van het dialectisch en historisch materialisme. Zij ontwerpt een "eigen geschiedenis".

In feite (en dat zal ik ter zijner tijd ook aantonen) doet zij dit met de GEHELE inhoud van het VIJFDE... en die van het ZEVENDE congres.

1.2.12.11 Activiteiten ontplooiën tegen de leninistische partijopvatting, elementen van de leninistische partijopvatting ondergraven of negeren, ontwikkelen van antistatutaire praktijken: onderdrukken van democratisch centralisme, niet reageren op kritiek, geen massalijn ontwikkelen, weigeren zelfkritiek te maken, overgaan tot fractionistische praktijken

"...(talrijke rapporten en tussenkomsten sinds mei 2003...) kritiseerden de niet-naleving van het democratisch centralisme en de massalijn.....

Verre van de discussie over deze kritieken te ontplooiën, ging NRR vanaf mei 2003 dat debat hoe langer hoe meer uit de weg, tot het niet voorleggen van rapporten terzake aan het PB of CC, tot het onderdrukken van de kritiek toe.

Het ontslag van NRR uit "politiek protest" was een ultieme chantage om het PB en het CC correcte en evenwichtige besluiten te doen intrekken, die als volgt kunnen geresumeerd worden: *Wat de partij prioritair nodig heeft is een zelfcritisch bilan vooral inzake Resist, gebaseerd op een objectieve centralisatie en systematisering van de honderden rapporten. Men kan vervolgens nagaan of wij vandaag fouten begaan die nog nooit afdoend zijn gekritiseerd. Eenfundamentele in vraagstelling van het verleden van de partij kan echter enkel op een verantwoorde en wetenschappelijke maniere gebeuren door de standpunten van het verleden nauwgezet te onderzoeken in de context van toen, zowel in de partij, in de Internationale communistische beweging als in de maatschappij. Zo'n onderzoek vergt tijd en mag ingeengeval de partijactiviteit verlammen.*

NRR rekende erop dat deze chantage zou lukken, in de overtuiging dat geen andere 'kaders de verantwoordelijkheid voor de verdere leiding van de partij zouden opnemen. ...

Het PB heeft terecht een zelfkritiek geeist op het chantage-ontslag "uit politiek protest". Het CC heeft die eis later hevestigd in zijn resolutie van 14 december 2003. Het PB en het CC hebben het stellen van voorwaarden en ultimatus als onaanvaardbaar en volslagen antistatutair afgewezen. PB en CC zijn uiteraard niet ingegaan op de eis tot vervanging van de voorzitter.

Het PB is ingegaan op de vraag van NRR om, in haar aanwezigheid, haar nieuwe "resolutie" te bespreken (op 7 november 2003), maar heeft die tekst verworpen.

Ten eerste omdat de tekst, in tegenstelling tot wat beslist was door het CC op 12 oktober, allesbehalve vertrok van een systematisering en centralisatie van de 465 binnengekomen rapporten. Ten tweede omdat het PB oordeelde dat de tekst helemaal niet de basis kon vormen voor een "prioritair debat" in de hele partij.

Het PB sternde in met volgend standpunt van een PB-lid: "Het is duidelijk dat de huidige tekst van NRR (als persoonlijk standpunt van de kameraad) thuishoort in de discussies die de Commissie voor later voorstelt. Er is absoluut geen haast bij om dat debat nu te voeren" - laat staan om de hele partij daarvoor in *standby* te zetten, zoals NRR vroeg.

Waarop NRR haar volstrekt wantrouwen en misprijzen in het PB - uitgesproken in haar ontslagbrieven aan het PB en aan de voorzitter - categoriek heeft herbevestigd. ...

Individualisme en atw-ezigheid van geest van zelfkritiek zijn omgeslagen in verwoede rancune en regelrechte fractionistische, partijvijandige actie. NRR aanvaardde niet dat haar politieke opvattingen op weerstand botsten en aan kritiek werden onderworpen - zij was immers onwrikbaar overtuigd van het eigen gelijk. Zowel in 1999 als in 2003 kon zij de medeverantwoordelijkheid niet aanvaarden voor helangrijke fouten van gauchisme en sektarisme. Ze stelde dat ze "niet anders had gedaan dan de officiële partijlijn toe te passen" en datbijgevolg de oude leiding verantwoordelijk was voor alle gauchistische fouten. Zij aanzag de terechte kritieken van talrijke kaders en van de voorzitter vooral, als een afhaak van haar gezag. *Zij meende haar autoriteit enkel nog te kunnen vestigen door de autoriteit en het prestige van de voorzitter met alle middelen te bekampen.*

De hatelijke hetze tegen de voorzitter en haar kritiek dat de huidige leiding "kazak heeft gekeerd" moeten dienen om de kritieken van de andere kaders en leden te smoren en loyaliteit aan haar persoon af te dwingen.

Het doel van de kritiek en de strijd in de partij is de waarheid te ontdekken die het best de revolutie dient. Een

communistisch kader verdient zijn autoriteit zowel door zijn juiste leiding als door in te gaan op terechte kritieken op zijn fouten. Zeifs indien een kader onterecht wordt gekritiseerd houdt hij zich aan de partijgeest en de partijstatuten, proheert hij zoveel mogelijk lering te trekken uit de kritiek en zet hij de strijd verder hinnen de partij. "De eenheid van de partij bewaren als zijn oogappel" is een fundamenteelheginsel van de partijgeest en de revolutionaire moraal.

NRR heeft een aantal defatistische standpunten ontwikkeld over de mogelijkheid om nog greep te krijgen op de arbeidersklasse in de grote bedrijven. Dit is nog een andere uiting van het kleinburgerlijke ongeduld. Er werd een totaal negatief bilan gemaakt over de inplaning in de bedrijven. Zij riep haar eigen "negatieve bilan van de intellectuelen in de bedrijven" in geen nieuwe generatie jongeren naar de bedrijven te sturen. Het boek De Fabriek is niet gebruikt om een rectificatie op dat vlak door te voeren. Het "uitzichtloze karakter van werk in de grote bedrijven" is ingeroepen om arbeiderskaders aan te moedigen om het bedrijf te verlaten en "nieuwe horizonten" te verkennen. Ook het stilzwijgend afbouwen van de propaganda met de krant en het eenzijdig richten op elektronische media hoort hierbij thuis. De oriëntatie van de provinciale congressen in juni 2001 die prioriteit geeft aan het werk in de grote arbeidersconcentraties is in de feiten verdrongen door een (tijdelijke) aandacht voor de "antiglobalistische beweging". De gauchistische plannen om snel een nieuwe vakbond te forceren zijn omgeslagen in een rechtse lijn die alle heil verwacht van een "verkiezingsstrategie" om de partij in te planten.

De politieke verantwoording voor de reorganisatie van 2002-2003 stoelde op de eclectische verabsolutering van de idee "België als één kleine provincie van Europa". De realiteit dat Europa politiek en staatkundig nog steeds "in wording" is, werd genegeerd. Onder mom van internationalisme heeft deze stelling geleid tot sectaire en fractionistische opvattingen ten aanzien van de Europese communistische partijen en organisaties.

De reorganisatie van de partij heeft voor alles geleid naar de afschaffing van de provinciale structuren en daardoor de nationale leiding (verder) afgesneden van de basis. Het bureaucratisme in de leiding werd versterkt, waarop Partij van de Revolutie nochtans al uitvoerig kritiek maakte. Een essentiële schakel voor de correcte functionering van het democratisch centralisme werd geliquideerd. De foutieve beslissingen in verband met Resist zijn onder andere hierdoor gemakkelijker gepasseerd. Deze reorganisatie was niet gegrond op een materialistische en dialectisch onderzoek naar de reële noden van de basiseenheden. Die kunnen enkel beter en zelfstandiger werken en meer kaders produceren, voorzover ze beter en van meer nabij worden omkaderd. Het militantisme, zowel de noodzakelijke militante verkoop van Solidair, werd zwaar ingeperkt, zowel vanuit het betwijfelen van het nut ervan als vanuit de verabsolutering van de elektronische communicatie. Er word gecapituleerd voor de reële problemen terzake, in plaats van ze te behandelen in de geest van Partij van de Revolutie en de Resolutie van 1999. ...

De ideologische grond, zowel van de gauchistische en sektaire opvattingen van NRR als van haar rechtse, electoralistische opvattingen, is het kleinburgerlijke ongeloof in de mogelijkheid van de partij om via geduldig opvoedings- en organisatie werk de arbeidersklasse en de massa's te winnen voor de revolutie.

De intellectualistische opvatting dat de hoogste kaders alwetend (moeten) zijn, botst op de erkenning van de noodzaak voor alle communisten, de kaders op de eerste plaats, om via kritiek en zelfkritiek zichzelf onafgebroken op te voeden en om te vormen. Ingaan op de scherpe kritieken op haar gauchistische opvattingen aanzag NRR als gezichtsverlies en verlies van autoriteit.

In een recente tekst zegt zij: "...wij zijn opnieuw veroordeeld tot... een mooi eindigende opeenvolging van vervelende kritieken en zelfkritieken die hoe langer hoe minder mensen interesseren." [8]

Haar verzet tegen terechte kritieken is omgeslagen in een grenzeloze rancune. Terwijl ze de kaders en leden die wél ten gronde op hun fouten willen terugkomen men met misprijzen beschuldigt "kazakkendraalers" te zijn. De essentie van de marxistisch-leninistische zelfkritiek is dat een communist zijn foute opvattingen radicaal verwerpt, eens voldoende is aangetoond hoe verkeerd ze zijn.

NRR volgde een onmarxistische denkmethode, gekenmerkt door de verwerping van het dialectische materialisme, door idealisme en slibjectivisme, door eclecticisme en ter kwader trouw interpretaties van de officiële partijstandpunten, tot regelrechte verdraaiingen toe.

Hoofdstuk I van de Resolutie van 30 juni 2003 en de herwerking ervan in november 2003 zijn daarvan een illustratie.

Het materialisme eist dat men zijn beoordelingen toets aan de reële praktijk van de partij, dertig jaar lang.. In de plaats daarvan komen het idealisme – dat delen van documenten aanhaalt los van de realiteit waarop ze slaan - en de metafysica - dat delen van citaten uit hun context haalt om ze te laten zeggen wat men er zelf graag in ziet. Intellectualistisch voortbordurend op de absurde stelling dat "de partij al altijd tegen deelname aan verkiezingen en parlementen is geweest", wordt overvloedig maar volkomen eclectisch Lenin aangehaald in zijn strijd tegen de Duitse gauchisten, die zich effectief tegen de revolutionaire parlementaire tactiek verzetten.

De metafysische denkmethode isoleert en verabsoluteert bepaalde hoofdtegenstellingen van het wereldkapitalisme (de tegenstellingen imperialisme-Derde Wereld, imperialisme-socialistische landen en imperialismen onderling).

Terwijl ze de andere hoofdtegenstelling vergeet - die tussen de monopolies en de arbeidersklasse - die nochtans

nog altijd de meest directe hoofdtegenstelling is waarmee de arbeiders en workers in de imperialistische landen worden geconfronteerd. Datzelfde metafysische denken heeft van de gemeenschappelijke hoofdvijand van alle volkeren ter wereld - het VS-imperialisme - op een mechanische manier de (enige) hoofdvijand gemaakt van de arbeiders en workers in de afzonderlijke imperialistische centra. De partij zou niet verder kunnen zonder eerst een "fundamenteel debat" te voeren die tot een herdefiniering van onze strategie moest leiden. Dat is het soort intellectualisme dat we hij de vroegere leiding van UCMLB (Union des Communistes marxistes-leninistes de Belgique) kritiseerden, die heweerd dat we "als blinden slagen uitdeelden zolang de leiding niet eerst een wetenschappelijk programma uitwerkte".

Democratisch centralisme en massalijn werden op een ondialectische manier geïnterpreteerd. Ze zouden enkel dienen om de lijn (beter) te doen doordringen aan de basis en onder de massa's. NRR stelde: "Ik heb de massalijn toegepast en de opvattingen gecentraliseerd, maar op basis van een verkeerde politieke lijn." Massalijn en democratisch centralisme zijn even noodzakelijk om de juistheid van de lijn te toetsen en om de concrete politiek en tactiek van de partij te hepalen. De Resolutie van 1999 kritiseerde expliciet deze foutieve aanpak: "We vertrekken teveel vanuit ons zelf, van onze eigen revolutionaire ideeën. Hoe de massa's werkelijk denken interesseert ons niet... We willen geen rekening houden met de remmingen die onder het volk bestaan... Maar daarmee breken we onze nek op het niveau van de massa's." (Punt 164)

Een correcte toepassing van het democratisch centralisme en de massalijn had de leiding toegelaten het foutieve van haar oriëntaties van 2002-2003 in te zien.

De arbeiders en workers ervaren wel degelijk de problemen van hiin uitbuiting en onderdrukking door de patroons en de regering als de belangrijkste. De vraag om hen in de feiten een sterk *statement* tegen het racisme te doen nithrengen door voor Resist te stemmen, lag mijnenver van de reële problemen waarop de arbeiders en massa's een antwoord verwachtten.

Hoe meer deze foute opvattingen werden gekritiseerd, hoe meer NRR zich erin vastbeet, hoe meer zij haar kritiek ilithreidde naar andere domeinen van het partijwerk. Tot zij ontslag nam uit haar functies en zich uiteindelijk tegen de partij ging keren.

Lenin analyseerde in *Een stop voorwaarts, twee stappen achterwaarts* wat de mensjenvieken er in 1904 toe kon gebracht hebben zich van de partij afte scheuren en een afzonderlijke fractie te vormen. Hij concludeerde dat "leder klein meningsverschil kan groot worden, als men erin volhardt, als men het op de voorgrond plaatst,... als het dient tot uitgangspunt voor een ommekeer naar hepaalde foutieve opvattingen en als deze foutieve opvattingen op grond van nieuwe en hijkomende meningsverschillen samengaan met anarchistische daden, die de partij tot splitsing hrengen... De kleine font van de kameraden Martow en Axelrod (2 leiders van de mensjewieken, nvdr) bleefeen *kleine* font en kon datblijven, zolang hij niet tot uitgangspunt voor een blijvend hondgenootschap tussen hen en de hele opportunistische vieugel van onze partij diende, zolang hij niet op grond van dit bondgenootschap leidde tot een terugval in het opportunisme, tot een *revanche* van al diegenen die door de *Iskra* (de krant die Lenin leidde, nvdr) waren bestreden en die nu met het grootste genoegen de kans waarnamen hun woede te koelen op de consequente aanhangers van de revolutionaire sociaal-democratie." [9]....." [10]

1.2.12.12 Bespreking van deze zesde beschuldiging

Vooraf NA de verkiezingen en NA het bekend worden van de wanverhouding tussen het objectief in de verkiezingscampagne en het behaalde resultaat weet een jaar na die verkiezingen de NIEUWE partijleiding te melden dat er kritiek was op het niet naleven van het democratisch centralisme en het niet ontwikkelen van de massalijn.

Op basis van een politieke lijn die de kaders (met name Boudewijn Deckers en Jo Cottenier) ontwikkelden, kaders die LATER NRR zouden afzetten en die vervolgens overgingen in de NIEUWE leiding kwam RESIST-verkiezingscampagne tot stand. Alle kritiek op die politieke lijn (een revolutionaire beweging tegen de oorlog in Irak, die de oorlog zou moeten kunnen tegenhouden, de oorlog die heel het politiek en organisatorisch werk van de partij omkeerde, het vastberaden verzet en standhouden van het Iraaks verzet dat een belangrijke slag zou kunnen toebrengen aan de hoofdvijand – de VS- en een belangrijke invloed zou kunnen hebben op de politieke toestand in Europa.... en in de verkiezingen) werd GENEGEERD, ONDERDRUKT, als SABOTAGE van het partijwerk bestempeld, door nationale kaders, provinciale kaders en streekkaders (Jo Cottenier, N –provinciale leiding, W., P., B. –streekleiding....) Inderdaad OOK van NRR kwam inderdaad GEEN reactie of antwoord.

Op basis van die politieke lijn die de basis was van ALLE campagnes VOORAF de verkiezingscampagne, verwoordde NRR, ze was tenslotte de hoogste vertegenwoordiger van de PVDA naar BINNEN en naar BUITEN toe, de verkiezingscampagne-richtlijnen, in een interview-artikel in Solidair en twee weken later in de 1meispeech.

Aan het toepassen van de resolutie 1999 dacht NIEMAND, zeker niet na de analyse van Boudewijn

Deckers over het speciale van de politieke toestand door de oorlogsituatie in 2003.

En in feite DACHT men, en ook Boudewijn Deckers dat de campagne RESIST het toepassen was van de massalijn. De afschuw en het verzet tegen de oorlog, het inzicht dat de besparingen en inleveringen omgekeerd evenredig waren met de uitgaven en inspanningen voor het opbouwen van een oorlogsmachine, de solidariteit en bewondering die men zou hebben voor het Iraaks verzet zou het wederzijds begrip tussen dat deel van de Belgische met een christelijke cultuur en die met een arabisch-moslimcultuur enorm aanwakkeren.

Een ander deel van de partij, (en wellicht zat NRR daar ook bij?), zag het als een PLICHT om de hele verkiezingscampagne rond de oorlog te doen om via discussies IN die verkiezingscampagne het verzet tegen de oorlog aan te wakkeren, de solidariteit met het Iraaks verzet te stimuleren en zich aan te sluiten bij het verzet van de Europese bevolking van arabische afkomst die, aangemoedigd door het Iraaks verzet opkwamen tegen discriminatie op basis van culturele en sociale afkomst en gelijke burgerrechten eiste. Dit was een PLICHT om dat deel van de bevolking dat nog niet tot die inzichten was gekomen "wakker te schudden". (gelijkaardig zoals Lenin schreef over "deelname aan verkiezingen" en in de aanloop van en de periode van de Eerste Wereldoorlog over "propaganda tegen de oorlog, OOK al zijn de werkers nog VOOR de oorlog")

Dat deel van de partij zag dat zo, OOK op basis van diezelfde politieke analyse van Boudewijn Deckers inzake het speciale van de politieke toestand in 2003.

Zo zag een deel van de partij de verkiezingsobjectieven als mogelijk haalbaar, gezien de invloed van de politieke toestand op de kiesgerechtigde massa. Een ander deel zag de verkiezingsobjectieven als iets concreets en eventueel haalbaar als men het politiek overtuigingswerk maar hard genoeg zou voeren.

En ZOWEL de wereldsituatie rond de oorlog bleek zich anders te ontwikkelen alsook de uitslag van de verkiezingen die nergens de objectieven maar benaderde.

Bagdad was GEEN Stalingrad. En verkiezingsresultaten zijn slechts een graadmeter van het bewustzijn van de arbeidersklasse en geen graadmeter van het hard politiek overtuigingswerk van de PVDA.

En een uiteindelijk overtuigd revisionistisch deel van de partijleiding tesamen met een misleid deel van de partijleden dat GEEN juiste notie heeft van het wetenschappelijk socialisme nam het standpunt in: *Als de partij in 1999 (in feite al in 1995) het standpunt innam dat verkiezingsresultaten een oordeel geven over de werking van de partij, dan is er nu in 2003 een duidelijk probleem! Dus heeft de partij VERKEERD GEWERKT: ... democratisch centralisme, kritiek onderdrukken en niet toepassen van massalijn...*

Een ander deel van de partij-leiding trouw activist in de uitvoering van de praktische besluiten van de revisionistische ideologen maakte het bilan: *Als verkiezingsresultaten een oordeel geven over de werking van de partij, geven GOEDE verkiezingsresultaten een oordeel over de STERKTE van de partij.... dus moeten we duidelijk als objectieven in de verkiezingen GOEDE verkiezingsresultaten nastreven (en wat is er dan beter om in weerwil van verkiezingsdemagogie en -drempels TOCH verkozenen te halen).*

Zo werd de strijd tussen twee lijnen de strijd tussen twee revisionistische strekkingen....

Even iets over "de hatelijke hetze tegen de voorzitter" die NRR zou hebben gevoerd. Allereerst is dit een insinuerende onbewezen formulering. NRR verzette zich tegen de echte of vermeende campagne die gevoerd werd tegen haar opvattingen en tegen haar bilan en vond dat het gezag van de voorzitter hier tegen haar gebruikt werd.

LV sprak blijkens een citaat van een putsch van een aantal kaders die gebruik maken van het gezag van de voorzitter.

Misschien dat NRR ergens gezegd of geschreven heeft dat ze vond dat de voorzitter eigenlijk geen recht van spreken heeft als voorzitter en dat hij moet aftreden of iets dergelijks.

In dit laatste geval ben ik ook van mening dat NRR zich vergist. Ik zal verderop aantonen dat Ludo Martens, ondanks de herverkiezingen op congressen en de erkenning door de leidinggevende kaders als "voorzitter" (hoogste leidend kader met de hoogste leidende verantwoordelijkheid) door inderdaad een soort langzame en goed voorbereide "putsch" al zeker sinds 1995 en wellicht al sinds ongeveer 1991 of na het VIERDE congres eigenlijk al AFGEZET is als voorzitter. De meerderheid van de partijleden is hierbij misleid en "voorzitter" blijkt een LEGE functie te worden.

Het verkiezingsbilan dat het Centraal Comité maakt van "het electoraal debacle van de lijst Resist" is in haar opvattingen over de "fouten die de partij" gemaakt zou hebben een doordrukje van de resolutie van 5 april 2004 waar identieke "fouten" op de verantwoordelijkheid worden gelegd van NRR. Door de snelle en

deemoedige instemming met de kritiek "vanuit talrijke rapporten" en het maken van een snelle zelfkritiek, herleid men het "bilan van Resist" in een aansporing naar NRR in het "erkennen van het het maken van een zelfkritiek op" HAAR fouten. Zo PROVOCEERT men de situatie tot FUNDAMENTELE en ANTAGONISTISCHE tegenstellingen. Het was een chantage en een stellen van een ultimatum AAN het adres van NRR. Zij heeft zich emotioneel en inderdaad kleinburgerlijk maar duidelijk GEPROVOCEERD door een bepaald deel van de partijleiding laten leiden tot haar "ontslag als politiek protest". NRR wordt in een hoek gedrongen (ze laat het toe dat men dat doet weliswaar) waauit zij maar kan geraken door (in haar ogen) kapitulatie en "kazak draaien". Een bepaald deel van de partijleiding hebben dit BEWUST zo willen houden.

".... NRR aanvaardde niet dat haar politieke opvattingen op weerstand botsten en aan kritiek werden onderworpen - zij was immers onwrikbaar overtuigd van het eigen gelijk. Zowel in 1999 als in 2003 kon zij de medeverantwoordelijkheid niet aanvaarden voor helangrijke fouten van gauchisme en sektarisme. Ze stelde dat ze "niet anders had gedaan dan de officiële partijlijn toe te passen" en datbijgevolg de oude leiding verantwoordelijk was voor alle gauchistische fouten...."[\[11\]](#)

In hoever is er een verschil tussen de NIEUWE leiding en de fractie van NRR die door haar wordt afgezet?

Op het vijfde Congres geven de meerderheid van de afgevaardigden indirect hun goedkeuring over de analysemethode die gehanteerd wordt door de nieuwe nationale leiding als zijnde authentiek "wetenschappelijk socialistisch". Men besluit dat de toepassing van het wetenschappelijk socialisme binnen de partij toegepast, zo was zoals Mao dat bijvoorbeeld ooit heeft uiteengezet in "Over de praktijk" en "over de tegenstelling". Wegens een gebrekkige kennis over het wetenschappelijk socialisme en zijn toepassing MEENDEN de meeste afgevaardigden blijkbaar dat dit zo was.

In overeenstemming met die "toepassing van het wetenschappelijk socialisme" bepalen de "verkiezingsbilans/resoluties" sinds 1995 dat "de resultaten behaald in de verkiezingen" een "toets in de praktijk" zijn van de al dan niet correcte werking van de PVDA als revolutionaire partij. Een conclusie die zich zo opdringt is dat: *als de partij in staat is door een correcte werking de politieke situatie binnen de massas en binnen de werkers, te vatten, men objectieven kan stellen in een verkiezingscampagne die door hard en correct werken "op oorlogsvoet" kunnen gerealiseerd worden of op zijn minst sterk benaderd.* Als, zoals in 1995, 1999 en 2003 de verkiezingsresultaten **niet** overeenkomen met de algemene verwachtingen en de concrete objectieven in 2003, dan zou dat zijn omdat, vooral de daarvoor verantwoordelijke hoogste kaders de partij hebben doen afwijken van die "juiste werking" en "juiste partijopvatting" en "juiste toepassing van het wetenschappelijk socialisme (zoals het vijfde Congres stelt). De "schuldigen" moeten zo snel mogelijk worden aanguid voordat de verwarring bij de partijleden kan toeslaan, omdat die weleens "ontmaskerend" zou kunnen werken.

In 2003-2004 leidt dat ertoe dat men moet aantonen dat de NIEUWE partijleiding zich terug op de authentiek revolutionaire weg zet en met een correcte toepassing van het "wetenschappelijk socialisme" het "onmarxisme" aantoont van de kaders die eigenlijk ook niets anders gedaan hebben dan naar best vermogen de partij te leiden volgens de besluiten van het vijfde congres. Dus moet men aantonen dat de opvattingen van de afgezette kaders tegengesteld zijn aan die van de NIEUWE partijleiding, DAAR WAAR DIE, AFGEZIEN VAN NUANCEVERSCHILLEN, EIGENLIJK IDENTIEK ZIJN.

1.2.13 De RES. 05/04/2004 komt tot de volgende stellingen:

"...Het CC is van oordeel dat zowel de gauchistische en sektaire opvattingen van de ex-algemeen secretaris als haar rechts opportunistische, defaitistische en electoralistische opvattingen de partij uiteindelijk naar de liquidatie zouden leiden. In haar verzet om zichzelf de partij te rectificeren op basis van het Ve Congres (*Partij van de revolutie*), de Resolutie van 1999, de bilans van Zeizate en Herstal, stelde zij de fundamentele lijn van de partij in vraag.

De strategische etappe van de socialistische revolutie werd vervangen door een (voorafgaandelijke) strategische etappe van verzet tegen de oorlog.

Met haar opvatting van een electorale strategie stelde ze het hehalen van parlementaire zetels als prioritair en onontheerlijk. Die electorale strategie zou de invloed van de partij in de klassenstrijd hepalen en niet omgekeerd, zoals het marxisme-leninisme leert. Het partijwerk en de partijorganisatie moesten prioritair op dat doel worden afgestemd.

De voorhoedepartij moest hijgevolg omgevormd worden tot een op verkiezingen afgestemde massapartij. Zonder hrede electorale basis zou de partij geen partij van de massa's zijn.

De arbeidersklasse was niet langer als dlsdanig de revohitionaire voorhoede. Zij zocht de 'kiemell van

revolutionair verzet in de Arabische migratie, gerevolteerd tegen de Amerikaanse agressies in het Midden-Oosten. De vakbonden waren niet langer de prioritaire massaorganisaties die de partij moest veroveren, de basis van het eenheidsfront tegen het kapitalisme. Het helang van hoofdzakelijk kleinburgerlijke bewegingen als de antiglobaliseringsbeweging werd overroepen.

De reorganisatie schafte de provinciale leidingen af, wat leidde tot een afbrokkeling van de hele partijorganisatie en de leiding verder afsneed van de basis en de massa's.

Het belang van het militante agitatie- en organisatie-werk werd in twijfel getrokken, het helang van de elektronische communicatie eenzijdigheklemtoonde.

Defaitistische opvattingen over de realisaties van 30 jaar partijwerk moesten deze fundamentele herziening van de partijlijn schragen...."[12]

1.2.14 Over de belangrijkste stellingen

De revisionistische fractie heeft stap voor stap een burgerlijke partijopvatting opgesteld waaraan de PVDA zal moeten aan voldoen (hierover later) Hiertegenover wordt opkomen voor een oorspronkelijke partijopvatting waar de PVDA in haar tweede congres (en toen nog stevig geleid door Ludo Martens!) strijd voor voerde, "gauchisme".

Een "gauchist" is voor die revisionistische fractie, iedereen die ook maar AANLEIDING zou kunnen geven (of dat partijlid daar zich nu bewust van is of niet), voor een discussie over volgende partijopvatting:

Een partij die strijd voert opdat een voorhoede van de arbeidersklasse, de revolutionaire partijlijn (tot stand gekomen door grondige dialectisch materialistisch en historisch materialistische STUDIE, analyse van de ACTUELE wereld situatie waarin de betreffende partij zich bevindt, strijd tussen twee lijnen, inplanting in de arbeidersklasse) overneemt, waarbij steeds meer voorhoede-arbeiders zich op bewust communistisch niveau zich willen organiseren en dat een groot deel van de arbeidersklasse, door eigen ervaring en door leidinggevend werk van de voorhoede van de arbeidersklasse, de juistheid gaan inzien van die revolutionaire lijn en stap voor stap politiek en organisatorisch op hoger niveau komen en zelf achtergebleven lagen "bewerken" en optrekken.

De massalijn die revolutionairen moeten hanteren, is zoals Lenin die aangaf in de politieke taken die de communistische partij heeft in de strijd tegen de oorlog, en die Ludo Martens aanhaalt in Marxistische Studies 30 in "De Eerste Wereldoorlog, de oktoberrevolutie en de Belgische socialisten"[13] Deze is in STRIJD met de "massalijn" die Kautsky voorschreef voor de Tweede Internationale. De "massalijn" van Kautsky komt in feite overeen met de "massalijn" van hoofdstuk III,3 van "Partij van de revolutie". Volgens de revisionistische fractie is de "massalijn" zoals die van Lenin, Mao en ook Ludo Martens: "gauchisme". Iedereen in de partij die door zijn inplanting, zijn optreden in klassenstrijd, met vallen en opstaan en wellicht nog met veel gebreken en wellicht nog met radikaal kleinburgerlijke opvattingen toch tot de "massalijn" komt zoals Lenin, Ludo Martens en ook Mao propageren is een "gauchist" en "sectarist" en "houdt zich nog teveel vast aan intellectualisme".

De revisionisten zijn erin geslaagd een bepaald deel van de leidende kaders, HUN partijopvatting en massalijn als zijnde "revolutionair" en "leninistisch" te doen aanvaarden.

Vanuit die zich eigengemaakte, SCHIJNBAAR "revolutionaire" taakstelling voor communisten, vormen verkiezingsresultaten het bilan in hoeverre de PVDA zich kwijt van haar revolutionaire taak. Een leiding die in dat geval leiding wil geven in (verkiezings-)campagnes en de partijleden wil mobiliseren stelt als strijdobjectieven: een beter verkiezingsresultaat... of heel concreet.... een bepaald aantal verkozenen. Als de objectieven in zekere mate benaderd worden is dit een overwinning voor de revisionisten.... en kan verder strijd worden geleverd tegen elke vorm van "gauchisme" dat durfde twijfelen aan de revisionistische lijn.

Als de objectieven in GENERELE mate worden gehaald kon het in 1995 en in 1999 nog lukken, dit te doen wijten aan "gauchisme". Maar als bijvoorbeeld NRR in alle consequentie stelt dat de partij niet duidelijk en niet concreet genoeg heeft durven stellen dat een goed verkiezingsresultaat MOET worden nagestreefd, kan dat een gevaar betekenen voor de revisionisten. Want het vijfde congres, en zeker al de voorgaande congressen hebben toch nog aanleiding gegeven, door de strijd tussen twee lijnen die toch in zekere mate moet hebben gewoed, tot resten van kennis en opvattingen over leninistische partijopvatting en revolutionaire massalijn. DAAROM moest NRR ook nog bestreden worden als "rechtsopportunistisch".... om geen slapende honden wakker te maken! En in de mate dat er eenheid en instemming binnen de partij is met de resolutie van 5 april 2004, is die revisionistische fractie in dat laatste – voorlopig – geslaagd.

Het zijn partijkaders die een aantal BURGELIJKE opvattingen over “revolutie” en “socialisme” nooit hebben bestreden. Juist in tegendeel zijn ze die blijven ontwikkelen. Die partijkaders vormen objectief een ideologisch revisionistische fractie in de PVDA. Als echte “agenten van de burgerij” spinnen zij marxistische fraseologie rond een lijn die de socialistische revolutie zo vaag mogelijk, zo “ongrijpbaar” mogelijk, zo “onvolkomen” mogelijk houden en naar een vage toekomst verwijzen. Zij verspreiden zoveel mogelijk onwetenschap over de mogelijkheid van de socialistische revolutie en scheppen een zo weinig concreet mogelijk kader van die revolutie en veel onduidelijkheid over de prioritaire taken die zich hiervoor stellen.

Het is die revisionistische fractie, met name Boudewijn Deckers, Jo Cottenier en Herwig Lerouge die de taken die zich stellen voor een revolutionaire partij naar de revolutie toe VERVANGEN door een *“revolutionaire beweging tegen de oorlog”* of later door *“de strijd voor brugpensioenen op 55 met vervanging door jongeren, vermogenbelasting en het kiwimodel voor goedkope medikamenten”*... en in 2006 voor *de campagne voor 10 verkozenen in de gemeenteraadsverkiezingen*.

De burgerlijke fractie misleidt de radikaal kleinburgerlijke partijleden en partijleden, die al lange tijd door “vorming” en “studie” –geleid door kaders van die burgerlijke fractie – menen het wetenschappelijk socialisme toe te passen maar in feite idealisme en metafysica toepassen. De burgerlijke fractie misleidt die partijleden die als voorhoede ingeplant in de arbeidersklasse smeken om meer politieke leiding van revolutionaire kaders. Aan hen verspreidt de burgerlijke fractie marxistisch klinkende maar in feite reformistische opvattingen over “organiseren van de voorhoede van de arbeidersklasse” en “het mobiliseren van de gehele arbeidersklasse” maar dan wel rond een revisionistische lijn. Het is zo dat zij erin slaagt “strijd te voeren” tegen zogenaamde “gauchisten” die op hun hoede zijn voor revisionisme en reformisme. Zij slaagt erin “strijd te voeren” tegen zogenaamde “rechtsoportunisten” die te DUIDELIJK en te CONSEQUENT de partij te loodsen in ELECTORALE richting en naar de omvorming tot een reformistische partij.... De burgerlijke fractie voert die strijd opdat HAAR EIGEN revisionisme, die uiteindelijk de partij in diezelfde richting loodst, niet onmaskerd zou worden.

1.2.15 En wat besluit nu de “nieuwe partijleiding” in de RES. 05/04/2004

“...Het Ve Congres hesloot in 1995 dat de partij op 4 belangrijke domeinen diende gerectificeerd (Partij van de revolutie, deel III). De rectificatie - vooral op de as “hureaucratisme” - werd hernomen, uitgediept en geconcretiseerd in de Resolutie van het CC van juni 1999 en in de bilans van Zeizate en Herstal, officieel goedgekeurd door de Nationale Conferentie van februari 2001.

De feiten bewijzen dat die rectificaties effectief werden verworpen na het VIIe Congres van 2002. NRR nam geen genoegen met een correctie van onze tactiek en benadering van de massa's. Zij wilde “de hiandzijde van het verleden voor goed omdraaien”. Ze eiste een verandering van strategie. Ze wilde onze revolutionaire strategie vervangen door een kleinburgerlijke en parlementaristische lijn op politiek, organisatorisch en tactisch vlak. Zij zou “de partij een tweede maal oprichten”, maar dan op haar antileninistische lijn.

De hele partij staat voor een dubbele rectificatie-opdracht:

De rectificatie is een heweging van studie en opvoeding; van bilan van de eigen ervaringen; van kritiek en zelfkritiek; van uitwerking van heel concrete plannen en maatregelen; van omzetting daarvan in de reële praktijk van de partij.

1. Het marxisme-leninisme assimileren in strijd met het linkse en rechtse opportunisme.

De fractionistische activiteiten van de groep rond NRR ten gronde veroordelen. Er alle lessen uit trekken en inoefenen om de leninistische partij te consolideren en te beschermen.

De rechts opportunistische liquidatielijnen grondig kritiseren.

De studie van analyseteksten die daarop hetrekking hebben zal gepaard gaan met een grondige studie van het boek “Van. Tien An Men tot Timisoara”.

Een rectificatieheweging voeren tegen gauchisme en sektarisme, op basis van een grondige studie van hoofdstuk 111.3 van Partij van de revolutie, van de Resolutie van het CC van juni 1999, van de bilans van Zeizate en Herstal - goedgekeurd op de Nationale Conferentie van februari 2001 en van het bilan van Resist.

2 De praktijk stevig ter hand nemen.

De rectificatie dient om de partij beter in te planten onder de inassa's, om onze organisatie uit te breiden. De 'komende' inaananden moet daarom de klemtoon liggen op de praktijk. De sociale verkiezingen, de regionale en Europese verkiezingen, het Mei-feest. In die campagnes moeten volgende orientaties in daden omgezet worden:

- de resolutie van 1999;
- de bilans van Zeizate, Herstal en Hoboken;
- de mentale reconversie uit de tekst over de "Vereenvoudigde arbeiderscel"
- de syndicale rectificatie voor het veroveren van de vakbonden.

Het CC roept alle partijleden op zich ten voile te engageren in het gevecht om resultaten: een verhoging van ons ledenaantal, abbonering op Solidair, inkomkaarten voor het I Mei-feest en effectieve deelname aan het feest, financiële steun. De mate waarin we op deze objectieven resultaat boeken is hepalend voor de electorale resultaten zelf. Maar tegelijk voor de invloed die we verder zullen uitoefenen op de strijd tegen de regering, de patronen, de Europese monopolies.

In diezelfde geest roept het CC alle leden op te mobiliseren voor het Vredeskamp van COMAC, Natoye, de Marxistische Zomeruniversiteit...

De opportunistische opvattingen van NRR hebben zich in de loop van een vrij lange periode kunnen ontwikkelen, omdat het de meeste kaders outbroken heeft aan politieke alertheid, aan politieke moed of aan de nodige verantwoordelijkheidszin.

NRR kan zich niet verschuilen achter "afwezigheid van kritieken": er waren er vrij vele, maar zij heeft de strijd daarrond tegengehouden.

Toch is het duidelijk dat de strijd tussen de twee lijnen alles behalve van het noodzakelijke niveau was.

De oude kaders op de eerste plaats staan voor de opdracht een grondige kritiek te maken op hun verzoeningsgezindheid met het opportunisme, op hun gebrek aan beginselvastheid, op hun formalisme, hun suivismisme of hun eigen opportunistische standpunten. Het is een goede zaak dat de meeste kaders uiteindelijk de liquidatielij van NRR hebben doorgrond en er met de nodige verantwoordelijkheidszin hebben tegen gereageerd. Maar om herhaling te voorkomen en om de huidige crisis echt te keren in een positieve zaak, in een ideologische en politieke versterking van de partij, is een grondige zelfkritiek noodzakelijk.

Het CC herbevestigt het huidige Politiek Bureau en zijn collectieve leiding door het huidige nationale secretariaat.

Het CC geeft hen de opdracht om deze rectificaties tot een goed einde te brengen...."[\[14\]](#)

1.2.16 Over de besluiten van resolutie van 5 april 2004

Op het vijfde congres woedde een strijd tussen twee lijnen die door een handige taktiek van wat uiteindelijk een revisionistische fractie zou worden, onkunde en naïviteit van andere kaders en partijleden met nog wel revolutionaire aspiraties en wellicht door het allesomvattende werk dat Ludo Martens in en over Congo had opgenomen, beslecht is geworden in het voordeel van de revisionistische fractie. (zie analyse van het vijfde congres verderop) De redactie van het boek "Partij van de Revolutie" (EPO) die de voorgestelde, geamendeerde en gestemde teksten verwerkte, hebben het een "revisionistisch" kader gegeven. Men is er in geslaagd om min of meer een algemene consensus te krijgen over een oriëntatie die de PVDA steeds verder zal doen evolueren in een revisionistische ontwikkeling. Op voorwaarde dat er geen grondige en doordachte politieke strijd ontbrand in de partij. Dit gebeurde bijna op basis de voor iedereen duidelijke wanverhouding tussen verkiezingsOBJECTIEVEN en verkiezingsRESULTATEN in 2003.

Uit de teksten van het 7e Congres blijkt ook eerder TEGENSTELLINGEN tussen opvattingen over politieke oriëntatie van de PVDA eerder dan de zogeroemde "eensgezindheid". Er is eerder sprake van MANIPULATIE dan van "democratische besluitvorming". (Ik zal verderop heel concreet ingaan op een bespreking en analyse van de congres teksten van het 7e Congres)

Onder invloed van de antiglobaliseringsbeweging, de discussies en studie rond standpunten en de nasleep van de analyse van Europa, na 1992 (zie Marxistische Studies 57, jan-maart 2002 over "Gevaarlijk Europa") en het verzet tegen de top van Laken (d14) was er een strekking in de partij (partijleden en –kaders die zich op het wetenschappelijk socialisme baseerden en anderzijds op een kleinburgerlijk radikalisme) die het partijprogramma een nieuw elan wilde geven en de organisatie van de partij in overeenstemming daarmee wilde brengen. Een andere eerder burgerlijke strekking wilde het punt van fundamenteel programma, en het werken in de richting van revolutie en socialisme ver voor zich uit schuiven. Wellicht geloven deze laatste kaders niet meer in de mogelijkheid van revolutie. Maar dat kan men natuurlijk BINNEN een communistische partij moeilijk verdedigen. Zij moesten echter erkennen, om zich niet te laten ontmaskeren, *dat de revolutie hoogstwaarschijnlijk "een Europees karakter" zal hebben.* Maar bij het innemen van standpunten, in de door hen voorgestelde teksten en hun amendementen ontwikkelen zij de grootst mogelijke vaagheid rond "het karakter van de staat", het omverwerpen van de staat, de opbouw van het socialisme. Zo is het niet duidelijk of zij de revolutie in BELGIË nastreven of dat

zij die effectief in Europees perspectief zien. Zij zullen daar ook nooit duidelijk en concreet over zijn! Het opbouwen van een Europees Communistische Partij wordt pseudo-“links” voorbij gestoken door de steun aan de uitbouw van *de internationale communistische beweging* en door het richten van de partij op de uitbouw van *een revolutionaire beweging tegen de oorlog*.

Uiteindelijk weten de revisionisten de partij op reformistische manier te organiseren via de Nieuwe Statuten.(van de TWEEDE zitting van het 7e congres.

De meer revolutionair geïnspireerde lijn, vervat in de teksten over Europa en in de principes van IMPACT, worden nu bestreden. Hiervoor moeten de revisionistische fractie van de Nationale Leiding dus ingaan TEGEN algemeen op het congres aanvaarde congres teksten.

Dit wordt vergemakkelijkt door de marxistisch onkunde, de naïviteit, het empirisme en het kleinburgerlijk radicalisme van de revolutionaire strekking.

Wat houdt uiteindelijk de “dubbele rectificatieopdracht” in?

“ 1. Het marxisme-leninisme assimileren in strijd met het links en rechts opportunisme.”

Het marxisme-leninisme is de wetenschappelijke methode om tot kennis te komen van de taken die zich stellen voor de arbeidersklasse om het kapitalisme omver te werpen en het socialisme op te bouwen. Het resultaat is een revolutionair programma voor een organisatie die zo opgebouwd is om naar best vermogen het programma uit te voeren. De arbeidersklasse omdat dat de revolutionaire kracht is die erbij gebaat is om die wetenschappelijke methode zo correct mogelijk te hanteren, een zo vergevorderd en concreet en revolutionair programma op te stellen, en geen belang erbij heeft om ergens maar te twifelen, te aarzelen om dat programma tuit te voeren of de uitvoer ergens ook maar te vertragen. Hierbij zal de arbeidersklasse de burgerij, de kapitalistenklasse tegenover zich vinden die erbij gebaat is om de kennis van de wetenschappelijke methode, het dialectisch en historisch materialisme uit te hollen, om zo het opstellen van een revolutionair programma en de opbouw van een revolutionaire organisatie te verhinderen of in ieder geval zoveel mogelijk te vertragen. Zo is de ontwikkeling van het opportunisme, het reformisme, het revisionisme het resultaat van de klassenstrijd BINNEN de organisatie van revolutionairen die zich allen zeggen zich te baseren op het wetenschappelijk socialisme. In de formulering van Resolutie van 5 april 2004 wordt gesuggereerd dat de revolutionaire lijn zich maar ontwikkeld in strijd met te linkse afwijkingen en te rechtse afwijkingen, waarbij héél onduidelijk is wat nu echt een LINKSE en wat een RECHTSE afwijking is. En een aantal verschillende afwijkingen kunnen gecatalogeerd worden onder “links opportunisme” en andere onder “rechts opporunisme”. En dan kan nog bijvoorbeeld een RECHTSE lijn nog op een schijnbaar “LINKSE” manier geformuleerd worden.... En de revolutionaire lijn zou zich dan maar ontwikkelen door links en rechts klappen uit te delen.

Lenin had het hoofdzakelijk over HET opportunisme, hetgeen de lijn van de burgerij vormde BINNEN de partij van revolutionairen. Mao heeft het vooral over de strijd tussen TWEE lijnen: de revolutionaire lijn in strijd met de opportunistische oftewel “revisionistische” lijn. Naarmate de strijd tussen twee lijnen gevoerd werd en de revisionistische lijn ontmaskerd werd, gaan de revisionisten vaak over op een andere formulering van hun revisionistische lijn. Al naargelang ze het hadden over de CONCRETE inhoud en formulering van de ontmaskerde lijn en de concrete inhoud van de NIEUWE formulering van de revisionistische lijn spraken Lenin en ook Mao over “links” en “rechts” opportunisme waarbij ze het hadden over HET opportunisme of revisionisme of DE burgerlijke lijn waarmee de revolutionaire lijn voortdurend mee in strijd is.

“2. De praktijk stevig ter hand nemen”

De werking van de partij meer en meer afstemmen op het halen van “goede” electorale resultaten. Hierbij worden de partijleden opgeroepen om een grenzeloos activisme te ontwikkelen om in hoofdzaak KWANTITATIEVE resultaten te halen in verschillende campagnes, hetgeen een goede oefening zal zijn in het bewerken van de kiesgerechtigde massa om die te doen stemmen op kandidaten op de lijst van de PVDA. *“De mate waarin we op deze objectieven resultaten boeken, is bepalend voor de electorale resultaten zelf”.*

Natuurlijk moeten die partijleden en –kaders die zich serieus zorgen maken over het behoud van revolutionaire karakter van de PVDA nu nog gerustgesteld worden. Hiervoor worden heel deemoedige maar heel formele verklaringen geformuleerd aan het einde van de resolutie:

“De oude kaders op de eerste plaats staan voor de opdracht een grondige kritiek te maken op hun verzoeningsgezindheid met het opportunisme, op hun gebrek aan beginselvastheid, op hun formalisme, hun

suivisme of hun eigen opportunistische standpunten. Het is een goede zaak dat de meeste kaders uiteindelijk de liquidatielijn van NRR hebben doorgrond en er met de nodige verantwoordelijkheidszin hebben tegen gereageerd. Maar om herhaling te voorkomen en om de huidige crisis echt te keren in een positieve zaak, in een ideologische en politieke versterking van de partij, is een grondige zelfkritiek noodzakelijk.”^[15]

Als de hele partij niet wordt gemobiliseerd in een strijd tussen twee lijnen, waardoor ieder partijlid de concrete ideologische inhoud leert kennen van “de verzoeningsgezindheid met het opportunisme” en dit op basis van een concrete kennis over de politieke inhoud van het opportunisme, blijft elke “zelfkritiek” van kaders niet te controleren op zijn echtheid. Hierbij zullen de kleine kring van nationale kaders eventueel oordelen over de echtheid of niet-echtheid van een bepaalde zelfkritiek, zonder controle van de rest van de partij hierop.

De fractie voert een strijd tegen de enkele politiek inhoudelijke punten van het 7e congres (...nog uitwerken)

1.2.17 Is de Resolutie van 5 april 2004 een echt dialectisch materialistische analyse?
“...NRR volgde een onmarxistische denkmethode, gekenmerkt door de verwerping van het dialectische materialisme, door idealisme en subjectivisme, door eclecticisme en ter kwader trouw interpretaties van de officiële partijstandpunten, tot regelrechte verdraaiingen toe...”
Dus een “marxistisch aandoend woordgebruik” zijn geen garantie voor het hanteren van het dialectisch materialisme. Dus als ik aantoon dat niet alleen NRR, maar ook die kaders die na de uitsluiting van NRR overgegaan zijn tot de NIEUWE partijleiding en andere kaders met nationale verantwoordelijkheid (zoals Jo Cottenier, Herwig Lerouge, Kris Hertogen, Boudewijn Deckers) aan eclecticisme, idealisme, subjectivisme, verkeerd “interpreteren” van officiële partijstandpunten (maar ook van historische teksten van Lenin, Stalin, Mao ...) en aan regelrechte verdraaiingen doen, dan is bewezen dat zij het dialectisch materialisme niet meer hanteren... en dus afgezet moeten worden als kader.
Dit betekent ook dat kaders die DENKEN dat zij het dialectisch materialisme hanteren en zo als kaders DENKEN de partij en de revolutie vooruit te helpen (zoals Peter Mertens, Jan Hasaers, Ward Coenegrachts, Tom Demeester en nog vele anderen) hun wereldopvatting grondig dienen om te vormen en de “oude kaders” als “leermeesters” van repliek dienen.

“...Hoofdstuk I van de Resolutie van 30 juni 2003 en de herwerking ervan in november 2003 zijn daarvan een illustratie.

Het materialisme eist dat men zijn beoordelingen toets aan de reële praktijk van de partij, dertig jaar lang.. In de plaats daarvan komen het idealisme – dat delen van documenten aanhaalt los van de realiteit waarop ze slaan – en de metafysica – dat delen van citaten uit hun context haalt om ze te laten zeggen wat men er zelf graag in ziet...”

AL de resoluties over verkiezingen EN het kader van “partij van de revolutie” (VOORAL hoofdstuk III,3) “zijn daarvan een illustratie”. Dus de afzetting van NRR is gewoon een afrekening BINNEN de revisionistische fractie.

“Intellectualistisch voortbordurend op de absurde stelling dat “de partij al altijd tegen deelname aan verkiezingen en parlementen is geweest”, ...”

HEEL de partijleiding, OUD en NIEUWE partijleiding “borduurde intellectualistisch voort” op “de (slechtere) verkiezingsresultaten geven een beeld, zijn een toets in de praktijk van de gehele werking van de PVDA als revolutionaire partij”. Hierbij “wordt overvloedig maar volkomen eclectisch Lenin aangehaald in zijn strijd tegen de Duitse gauchisten, die zich effectief tegen de revolutionaire parlementaire tactiek verzetten”.

“...De metafysische denkmethode isoleert en verabsoluteert bepaalde hoofdtegenstellingen van het wereldkapitalisme (de tegenstellingen imperialisme-Derde Wereld, imperialisme-socialistische landen en imperialismen onderling).

Terwijl ze de andere hoofdtegenstelling vergeet – die tussen de monopolies en de arbeidersklasse – die nochtans nog altijd de meest directe hoofdtegenstelling is waarmee de arbeiders en workers in de imperialistische landen worden geconfronteerd. Datzelfde metafysische denken heeft van de gemeenschappelijke hoofdvijand van alle volkeren ter wereld – het VS-imperialisme – op een mechanische manier de (enige) hoofdvijand gemaakt van de arbeiders en workers in de afzonderlijke imperialistische centra...”

Het is eerder de metafysica geweest van Boudewijn Deckers (met medeplichtheid van Jo Cottenier)

eerder dan die van NRR alleen die schuldig is aan het bovenstaande. NRR heeft als hoogste partijverantwoordelijke de taak op zich genomen om de verantwoordelijkheid op zich te nemen deze analyse naar buiten toe uit te dragen en om te zetten in concrete besluiten inzake partijwerking.

"...De partij zou niet verder kunnen zonder eerst een "fundamenteel debat" te voeren die tot een herdefiniering van onze strategie moest leiden. Dat is het soort intellectualisme dat we bij de vroegere leiding van UCMLB (Union des Communistes marxistes-leninistes de Belgique) kritiseerden, die heweerde dat we "als blinden slagen uitdeelden zolang de leiding niet eerst een wetenschappelijk programma uitwerkte..."

De oude kaders, die nog aan de wieg hebben gestaan van AMADA (Alle Macht Aan De Arbeiders) de communistische organisatie die werkte aan de oprichting van een echte communistische partij...hetgeen de PVDA van België in 1979 zou worden laten toe dat de geschiedenis van hun eigen partij vervalst wordt. In 1995 was er een intense politieke en ideologische strijd zogenoemd "onder communisten die zich op het marxisme baseren" over partijopvatting, programma, statuten en werking. Het werd een strijd tussen twee lijnen: de officiële lijn van UCMLB tegenover de officiële lijn van AMADA. Maar natuurlijk werd dit ook een strijd tussen twee lijnen binnen de twee organisaties. Het resultaat bestond uit een drietal brochures van AMADA, waarvan Boudewijn Deckers, Jo Cottenier, Herwig Lerouge, Kris Hertogen, en weliswaar ook bijvoorbeeld Riet Dhondt ... en Nadine Rosa Rosso de INHOUD zeer goed kennen.

Zij onthielden NIEUWERE kaders (zoals Peter Mertens en Jan Hasaers en Ward Coenegrachts van deze kennis, en konden de inhoud van deze analyse vrijelijk VERDRAAIEN. Zoals dit op het vijfde congres werd gedaan (dat zal ik later aantonen), maar ook in de resolutie van 5 april 2004. Een werkelijke kennis van de inzet van, de analyse van, de besluiten van de strijd tegen UCMLB zou de aandacht van de partijkaders en -leden kunnen trekken op de HUIDIGE vervalsing van het marxisme en de ontwikkeling van het revisionisme die de fractie rond Boudewijn Deckers ten toon spreidt.

Uit "Laten we grondig de trotskystisch-menchevistische eenheidstheorie van UC(ML)B bekritiseren" van 1 februari 1975 :

"...Het zogenoemde "wetenschappelijke"werk van de UC-leiding over de "leninistische lijn van de eenmaking" is een schoolvoorbeeld van scholastiek. Het marxisme beschouwt steeds de historische omstandigheden waarin een stelling werd verdedigd, de samenhang van deze stelling in de gehele politieke opvatting, het precieze doel dat met deze stellingen werd nagestreefd enzovoort. De scholastiekers begrijpen niets van het levende marxisme; ze halen losse citaten en stellingen uit hun verband en gaan daar allerlei vernuftige bewijsvoeringen mee maken. Op deze pseudowetenschappelijke manier kan men aantonen dat de grootste dwaasheden "leninistische waarheid" zijn. De leiding van UC is de verzamelde werken van Lenin gaan uitpluizen op zoek naar de pagina's waar over de "eenheid" tussen bolcheviken en mencheviken wordt gesproken; de UC-leiding heeft deze losse citaten aaneengeflanst en laat het resultaat doorgaan als "de leninistische lijn van de eenmaking". In de inleiding lezen we:

"Dit cahier is een bloemlezing van citaten die de leninistische lijn van de eenmaking van de Russische sociaal-democratie van 1898 tot 1912 weergeeft ... De studie is gecentreerd op de interne tegenstellingen van de partij en op de manier waarop de leninistische leiding ze heeft opgelost in het belang van de revolutie. Het accent werd dus iedere keer gelegd op de marxistisch-leninistische organisatieprincipes en op hun toepassing. Deze principes die de schepping en de versteviging van de eenheid van de partij commanderen hebben een essentiële rol gespeeld in de eerste jaren van de schepping en de opbouw van de RSDAP. Zo gaat het en zo zal het op dezelfde wijze gaan bij de schepping en de opbouw van de communistische partij van België." ("La ligne leniniste...", UCMLB, p. 4)

Deze stelling geeft de kern weer van de gehele antimarxistische inhoud van de brochure. Het zijn de "organisatieprincipes" die de "schepping en de versteviging van de eenheid van de partij commanderen"! Voor de marxisten is het de juiste politieke lijn die de schepping en de versteviging van de eenheid van de partij commandeert., een juiste politieke lijn die slechts gerealiseerd wordt door een juiste organisatorische lijn. Wanneer men de ontwikkeling van de Russische partij bestudeert, is het essentieel dat men vertrekt van de studie van de twee politieke lijnen die opdoken in de partij. Deze twee lijnen drukken vanaf het begin de belangen uit van twee klassen: het proletariaat en de kleinburgerij. De hele strijd in de partij is de strijd tussen de vertegenwoordigers van die twee klassen..."

Ik denk persoonlijk dat in de voorlaatste zin er uiteindelijk "BURGERIJ" had moeten staan in plaats van "kleinburgerij".

Want dan neemt AMADA een standpunt in over de strijd tegen het revisionisme die nu perfect zou passen in de strijd tegen het revisionisme dat de "oude" kaders binnen de PVDA ontwikkelen.

(nog uit te werken)...

Sluit de Resolutie aan bij de leninistische partijopvatting?

...één stap voorwaarts.... Over strijd tegen UC

Hersteld de Resolutie het gezag van congresbesluiten? Bijvoorbeeld die van het 7e Congres?

Hersteld de Resolutie het gezag dat het hoogste leidingsniveau, dat van de voorzitter Ludo Martnes, vanwege de opeenvolgende congressen toegekend krijgt?

1.2.18 Wat blijft er over van de beschuldigingen waarop NRR gesanctioneerd is?

1.2.18.1 Algemeen

De leiding van de PVDA gebruikt "Partij van de revolutie" om de héél de partij sinds 1995, stap voor stap op de lijn te zetten van: *verkiezingsresultaten geven een concreet beeld van de werking van de partij. Slechte(re) resultaten duiden op fouten in de werking van de partij.* Sinds 1995 lukt het via elk "verkiezingsbilan" om de PVDA, door gebruik van marxistische fraseologie (hetgeen door de meeste partijkaders en -leden geslikt wordt wegens een slechte kennis van gebruik van het dialectisch en historisch materialisme.) een stap verder in de richting te zetten van een reformistische partij. Elk verzet hiertegen dat zich niet laat overtuigen door de "verkiezingsresolutie" wordt gekatalogeerd als links opportunisme. Elke poging om de evolutie te versnellen, waardoor leden en kaders "gealarmeerd" zouden kunnen geraken en de strijd tussen twee lijnen kunne aanzwengelen zal als "rechts opportunisme" bestreden worden. Als succes bestempelde verkiezingsresultaten of behaalde verkozenen worden héél marxistisch klinkend "de toets in de praktijk" genoemd. Ze moeten het laatste argwaan en verzet opruimen tegen de geleidelijke ontwikkeling van de PVDA naar een reformistische partij. Er blijft evenwel verzet bestaan, niet altijd vanuit een correcte revolutionaire wereldopvatting, soms ook uit kleinburgerlijke radikalistische opvattingen tegen deze ontwikkeling. Het gemeenschappelijke punt dat al die bezorgde partijleden en -kaders delen is dat de partij *"voor alles een probleem heeft van strategie en programma."*

Dit doorkruist de evolutie op gang gezet sinds "Partij van de revolutie" : *er bestaat een globale eensgezindheid over strategie en programma in de partij(dat programma zal nog ooit moeten uitgeschreven worden) Het belangrijkste probleem is organisatie, tactiek en massalijn.*

Elke poging van partijleden en/of kaders en/ of partijeenheden om de politieke strijd te richten op het fundamenteel programma, wordt afgevoerd en bestreden als "intellectualisme, sectarisme, dogmatisme, gauchisme....

Het vasthouden aan het standpunt "allereerst politieke strijd voor het fundamenteel programma" en dit binnen partijvergaderingen en/of rapporten blijven aanhalen wordt aanzien als "antistatutair"gedrag (sabotage, chantage, stellen van ultimatus, fractionisme) dat gesanctioneerd moet worden.

Door een zeker waakzaam gedeelte in de partij wordt aangebracht dat de partijleiding *" 'stellingen' en een 'praktijk' ontwikkelt tot de vervanging van de revolutionaire strategie en tactiek van de partij door een links reformistische strategie en tactiek."* Het is voor bepaalde partijleden en -kaders TE duidelijk dat de partijleiding de partij wil "omvormen. Omdat dit in feite de essentie is van de resolutie van 1999 die de revisionisten de partij in de strot wil duwen, moet die waakzaamheid en verzet gepaaid worden.

Dus moet die evolutie even vertragen, een meer geleidelijke overgang inbouwen. De waakzame partijleden en -kaders moeten gepaaid worden door *"een strijd tegen links en rechts opportunisme"*. En men "ontdekt" *"het gacuhisme en sectarisme bij NRR dat reeds een langdurige praktijk was van NRR en hetgeen zij naar verluid nooit heeft willen afzweren"*. Een echte uitgebreide samenhangende INHOUD van die gauchistische en sectaire opvattingen wordt niet gegeven. Er wordt gesuggereerd dat die ingaan tegen de politieke lijn van de partij waarover op het vijfde congres blijkbaar een consensus was.

Om de hele partij terug achter de geleidelijke evolutie naar reformisme te krijgen, waarbij de partijleden en -kaders overtuigd moeten worden dat dit een revolutionaire marxistische politiek en tactiek is moeten kunstgrepen worden uitgehaald. Daarom wordt duidelijk verwezen naar slechts een **bepaald gedeelte** van de teksten van het vijfde congres, namelijk *hoofdstuk III, punt 3 van "Partij van de revolutie"*. De resolutie 1999 is zo gewoon een concretisering van die tekst. Die resolutie moet elke discussie over fundamenteel programma afblokken. Door middel van *"Rectificatie op gauchisme en sectarisme"*. Na het zogenaamd "bestrijden" van de pogingen van NRR de partij om te vormen *"tot een kleinburgerlijke*

reformistische partij van het type van de SP in Nederland” kan Boudewijn Deckers, na eliminatie van NRR op een uiterst LAFTE manier, de partij weer verenigen tot het standpunt dat “verkiezingsresultaten een beeld geven van de werking van de partij en dus SLECHTE resultaten een beeld van FOUTE partijwerking” en dat het correct is in verkiezingen een objectief te stellen tot het halen van (een concreet aantal) verkozenen: bijvoorbeeld 10 verkozenen in de gemeenteraadsverkiezingen van 2006.

De fractie voert een strijd tegen de enkele politiek inhoudelijke punten van het 7e congres (...nog uitwerken)

1.2.18.2 Is de Resolutie van 5 april 2004 een echt dialectisch materialistische analyse?

“...NRR volgde een onmarxistische denkmethode, gekenmerkt door de verwerping van het dialectische materialisme, door idealisme en subjectivisme, door eclecticisme en ter kwader trouw interpretaties van de officiële partijstandpunten, tot regelrechte verdraaiingen toe....” Dus een “marxistisch aandoend woordgebruik” zijn geen garantie voor het hanteren van het dialectisch materialisme. Dus als ik aantoon dat niet alleen NRR, maar ook die kaders, die na de uitsluiting van NRR overgegaan zijn tot de NIEUWE partijleiding samen met andere kaders met nationale verantwoordelijkheid (zoals Jo Cottenier, Herwig Lerouge, Kris Hertogen, Boudewijn Deckers) aan eclecticisme, idealisme, subjectivisme, verkeerd “interpreteren” van officiële partijstandpunten (maar ook van historische teksten van Lenin, Stalin, Mao ...) en aan regelrechte verdraaiingen doen, dan is bewezen dat zij het dialectisch materialisme niet meer hanteren... en dus afgezet moeten worden als kader. ..(zoals NRR)

Dit betekent ook dat kaders die DENKEN dat zij het dialectisch materialisme hanteren en zo als kaders DENKEN de partij en de revolutie vooruit te helpen (zoals Peter Mertens, Jan Hasaers, Ward Coenegrachts, Tom Demeester en nog vele andersn) hun wereldopvatting grondig dienen om te vormen en de “oude kaders” als “leermeesters” van repliek dienen.

“...Hoofdstuk I van de Resolutie van 30 juni 2003 en de herwerking ervan in november 2003 zijn daarvan een illustratie.

Het materialisme eist dat men zijn beoordelingen toetst aan de reële praktijk van de partij, dertig jaar lang.. In de plaats daarvan komen het idealisme – dat delen van documenten aanhaalt los van de realiteit waarop ze slaan - en de metafysica - dat delen van citaten uit hun context haalt om ze te laten zeggen wat men er zelf graag in ziet....”

AL de resoluties over verkiezingen EN het kaderconcept van “Partij van de Revolutie” (VOORAL hoofdstuk III,3) “zijn daarvan een illustratie”. Dus de afzetting van NRR is gewoon een afrekening BINNEN de revisionistische fractie.

“Intellectualistisch voortbordurend op de absurde stelling dat “de partij al altijd tegen deelname aan verkiezingen en parlementen is geweest”,”

HEEL de partijleiding, OUD en NIEUWE partijleiding “borduurde intellectualistisch voort” op: “de (slechtere) verkiezingsresultaten geven een beeld, zijn een toets in de praktijk van de gehele werking van de PVDA als revolutionaire partij”. Hierbij “wordt overvloedig maar volkomen eclectisch Lenin aangehaald in zijn strijd tegen de Duitse gauchisten, die zich effectief tegen de revolutionaire parlementaire tactiek verzetten”.

“...De metafysische denkmethode isoleert en verabsoluteert bepaalde hoofdtegenstellingen van het wereldkapitalisme (de tegenstellingen imperialisme-Derde Wereld, imperialisme-socialistische landen en imperialismen onderling).

Terwijl ze de andere hoofdtegenstelling vergeet - die tussen de monopolies en de arbeidersklasse - die nochtans nog altijd de meest directe hoofdtegenstelling is waarmee de arbeiders en workers in de imperialistische landen worden geconfronteerd. Datzelfde metafysische denken heeft van de gemeenschappelijke hoofdvijand van alle volkeren ter wereld - het VS-imperialisme - op een mechanische manier de (enige) hoofdvijand gemaakt van de arbeiders en workers in de afzonderlijke imperialistische centra...”

Het is de metafysica geweest van Boudewijn Deckers (met medeplichtigheid van Jo Cottenier) eerder dan die van NRR alleen, die schuldig is aan het bovenstaande. NRR heeft als hoogste partijverantwoordelijke de taak op zich genomen om de verantwoordelijkheid op zich te nemen deze analyse naar buiten toe uit te dragen en om te zetten in concrete besluiten inzake partijwerking.

“ ...De partij zou niet verder kunnen zonder eerst een “fundamenteel debat” te voeren die tot een herdefiniering van onze strategie moest leiden. Dat is het soort intellectualisme dat

we hij de vroegere leiding van UCMLB (Union des Communistes marxistes-leninistes de Belgique) kritiseerden, die heweerd dat we "als blinden slagen uitdeelden zolang de leiding niet eerst een wetenschappelijk programma uitwerkte..."

De oudekaders, die nog aan de wieg gestaan hebben van AMADA (Alle Macht Aan De Arbeiders), de communistische organisatie die werkte aan de oprichting van een echter communistische partij

Hetgeen de PVDA van België in 1979 zou worden, laten toe dat de geschiedenis van hun eigen partij vervalst wordt. In 1975 was er een intense politieke en ideologische strijd, zogezegd "onder communisten die zich op het marxisme baseren" over partijopvatting, programma, statuten en werking. Het werd een strijd tussen twee lijnen: de officiële lijn van UCMLB tegenover de officiële lijn van AMADA. Maar natuurlijk werd dit ook een strijd tussen twee lijnen BINNEN die twee organisaties. Het resultaat bestond uit een drietal brochures van AMADA, waarvan Boudewijn Deckers, Jo Cottenier, Herwig Lerouge, Kris Hertogen, en ook Riet Dhondt... en Nadine Rosa Rosso de INHOUD zeer goed kennen.

Zij onthouden NIEUWERE kaders (zoals Peter Mertens en Jan Hasaers en Ward Coenegrachts van deze kennis, en kunnen de inhoud van deze analyse vrijelijk VERDRAAIEN. Zoals dit op het vijfde congres werd gedaan (dat zal ik later aantonen), maar ook in de resolutie van 5 april 2004. Een werkelijke kennis over de inzet, de analyse en de besluiten van de gevoerde strijd tegen UCMLB zou de aandacht van de partijkaders en –leden kunnen trekken op de HUIDIGE vervalsing van het marxisme en de ontwikkeling van het revisionisme die de fractie rond Boudewijn Deckers ten toon spreidt.

Uit "Laten we grondig de trotskystisch-menchevistische eenheidstheorie van UC(ML)B bekritiseren" van 1 februari 1975:

"...Het zogezegde "wetenschappelijke" werk van de UC-leiding over de "leninistische lijn van de eenmaking" is een schoolvoorbeeld van scholastiek. Het marxisme beschouwt steeds de historische omstandigheden waarin een stelling werd verdedigd, de samenhang van deze stelling in de gehele politieke opvatting, het preciese doel dat met dese stellingen werd nagestreefd enzovoort. De scholastiekers begrijpen niets van het levende marxisme; ze halen losse citaten en stellingen uit hun verband en gaan daar allerlei vernuftige bewijsvoeringen mee maken. Op deze pseudowetenschappelijke manier kan men aantonen dat de grootste dwaasheden "leninistische waarheid" zijn. De leiding van UC is de verzamelde werken van Lenin gaan uitpluizen op zoek naar de pagina's waar over de "eenheid" tussen bolcheviken en mencheviken wordt gesproken; de UC-leiding heeft deze losse citaten aaneengeflanst en laat het resultaat doorgaan als "de leninistische lijn van de eenmaking". In de inleiding lezen we:

"Dit cahier is een bloemlezing van citaten die de leninistische lijn van de eenmaking van de Russische sociaal-democratie van 1898 tot 1912 weergeeft ... De studie is gecentreerd op de interne tegenstellingen van de partij en op de manier waarop de leninistische leiding ze heeft opgelost in het belang van de revolutie. Het accent werd dus iedere keer gelegd op de marxistisch-leninistische organisatieprincipes en op hun toepassing. Deze principes die de schepping en de versteviging van de eenheid van de partij commanderen hebben een essentiële rol gespeeld in de eerste jaren van de schepping en de opbouw van de RSDAP. Wo gaat het en zo zal het op dezelfde wijze gaan bij de schepping en de opbouw van de communistische partij van België." ("La ligne leniniste...", UCMLB, p. 4)

Deze stelling geeft de kern weer van de gehele antimarxistische inhoud van de brochure. Het zijn de "organisatieprincipes" die de "schepping en de versteviging van de eenheid van de partij commanderen"! Voor de marxisten is het de juiste politieke lijn die de schepping en de versteviging van de eenheid van de partij commandeert., een juiste politieke lijn die slechts gerealiseerd wordt door een juiste organisatorische lijn. Wanneer men de ontwikkeling van de Russische partij bestudeert, is het essentieel dat men vertrekt van de studie van de twee politieke lijnen die opdoken in de partij. Deze twee lijnen drukken vanaf het begin de belangen uit van twee klassen: het proletariaat en de kleinburgerij. De hele strijd in de partij is de strijd tussen de vertegenwoordigers van die twee klassen..."

Ik denk persoonlijk dat in de voorlaatste zijn er eigenlijk "BURGERIJ" had moeten staan in plaats van "KLEINburgerij". Want in dat geval neemt AMADA een standpunt in over de strijd tegen het revisionisme dat NU perfect toepasselijk zou zijn in de strijd tussen twee lijnen binnen de PVDA en de klassepositie die de "oude" kaders innemen.

1.2.18.3 Meer over de politiek lijn op basis van dewelke de Resolutie van 5 april 2004 tot stand is gekomen

1.2.18.3.1 Algemeen

De leiding van de PVDA gebruikt "Partij van de revolutie" om de héél de partij sinds 1995, stap voor stap op de lijn te zetten van: *verkiezingsresultaten geven een concreet beeld van de werking van de partij.*

Slechte(re) resultaten duiden op fouten in de werking van de partij. Sinds 1995 lukt het via elk “verkiezingsbilan” om de PVDA, door gebruik van marxistische fraseologie (hetgeen door de meeste partijkaders en -leden geslikt wordt wegens een slechte kennis van gebruik van het dialectisch en historisch materialisme.) een stap verder in de richting te zetten van een reformistische partij. Elk verzet hiertegen dat zich niet laat overtuigen door de “verkiezingsresolutie” wordt gekatalogeerd als links opportunisme. Elke poging om de evolutie te versnellen, waardoor leden en kaders “gealarmeerd” zouden kunnen geraken en de strijd tussen twee lijnen kunne aanzwengelen, zal als “rechts opportunisme” bestreden worden. Als succes bestempelde verkiezingsresultaten of behaalde verkozenen worden héél marxistisch klinkend “de toets in de praktijk” genoemd. Ze moeten het laatste argwaan en verzet opruimen tegen de geleidelijke ontwikkeling van de PVDA naar een reformistische partij. Er blijft evenwel verzet bestaan, niet altijd vanuit een correcte revolutionaire wereldopvatting, soms ook uit kleinburgerlijke radikalistische opvattingen tegen deze ontwikkeling. Het gemeenschappelijke punt dat al die bezorgde partijleden en –kaders delen is dat de partij *“voor alles een probleem heeft van strategie en programma.”*

Dit doorkruist de evolutie op gang gezet sinds “Partij van de revolutie” : *er bestaat een globale eensgezindheid over strategie en programma in de partij(dat programma zal nog ooit moeten uitgeschreven worden) Het belangrijkste probleem is organisatie, tactiek en massalijn.*

Elke poging van partijleden en/of kaders en/ of partijeenheden om de politieke strijd te richten op het fundamenteel programma, wordt afgevoerd en bestreden als “intellectualisme, sectarisme, dogmatisme, gauchisme....

Het vasthouden aan het standpunt “allereerst politieke strijd voor het fundamenteel programma” en dit binnen partijvergaderingen en/of rapporten blijven aanhalen wordt aanzien als “antistatutair”gedrag (sabotage, chantage, stellen van ultimatus, fractionisme) dat gesanctioneerd moet worden.

Door een zeker waakzaam gedeelte in de partij wordt aangebracht dat de partijleiding “*‘stellingen’ en een ‘praktijk’ ontwikkelt tot de vervanging van de revolutionaire strategie en tactiek van de partij door een links reformistische strategie en tactiek.*” Het is voor bepaalde partijleden en –kaders TE duidelijk dat de partijleiding de partij wil “omvormen. Omdat dit in feite de essentie is van de resolutie van 1999 die de revisionisten de partij in de strot wil duwen, moet die waakzaamheid en verzet gepaaid worden.

Dus moet die evolutie even vertragen, een meer geleidelijke overgang inbouwen. De waakzame partijleden en -kaders moeten gepaaid worden door “*een strijd tegen links en rechts opportunisme*”. En men “ontdekt” “*het gauchisme en sectarisme bij NRR dat reeds een langdurige praktijk was van NRR en hetgeen zij naar verluid nooit heeft willen afzweren*”. Een echte uitgebreide samenhangende INHOUD van die gauchistische en sectaire opvattingen wordt niet gegeven. Er wordt gesuggereerd dat die ingaan tegen de politieke lijn van de partij waarover op het vijfde congres blijkbaar een consensus was.

Om de hele partij terug achter de geleidelijke evolutie naar reformisme te krijgen, waarbij de partijleden en –kaders overtuigd moeten worden dat dit een revolutionaire marxistische politiek en tactiek is moeten kunstgrepen worden uitgehaald. Daarom wordt duidelijk verwezen naar slechts een **bepaald gedeelte** van de teksten van het vijfde congres, namelijk *hoofdstuk III, punt 3 van “Partij van de revolutie”*. De resolutie 1999 is zo gewoon een concretisering van die tekst. Die resolutie moet elke discussie over fundamenteel programma afblokken, door middel van “*Rectificatie op gauchisme en sectarisme*”. Na het zogenaamd “bestrijden” van de pogingen van NRR de partij om te vormen “*tot een kleinburgerlijke reformistische partij van het type van de SP in Nederland*” kan Boudewijn Deckers, na eliminatie van NRR op een uiterst LAFTE manier, de partij weer verenigen tot het standpunt dat “*verkiezingsresultaten een beeld geven van de werking van de partij en dus SLECHTE resultaten een beeld van FOUTE partijwerking*” en dat het correct is *in verkiezingen een objectief te stellen tot het halen van (een concreet aantal) verkozenen: bijvoorbeeld 10 verkozenen in de gemeenteraadsverkiezingen van 2006.*

Via het scheppen van de eigen realiteit - slechtere uitslagen bij de verkiezingen dan bij voorgaande verkiezingen- die dan een bilan van de werking van de partij zouden vormen, waarna dan juist dat deel uit het geheel van congres teksten wordt gekozen dat juist datgene stelt wat de revisionistische fractie als “dialectisch materialistisch uitgewerkte revolutionaire richtlijnen en besluiten” wil naar voren stellen laat men de partij uiteindelijk afglijden tot het niveau van een krachteloze reformistische “partij”.

Het boek dat de teksten bevat van het vijfde congres, “Partij van de revolutie” is zo opgevat dat het zich uitstekend leent tot “plukken” van juist die “analyse” die men nodig heeft.

De fractie Boudewijn Deckers “plukte” er hoofdstuk 3 punt 3 uit. (Je zou zweren dat Boudewijn zelf die tekst zou hebben geschreven als te amenderen en te stemmen tekst op het vijfde congres)

1.2.18.3.2 *Waarom vooral Hoofdstuk III. 3 naar voren geschoven « om de rectificatie te voeren in de partij » ?*

Op het vijfde congres heeft een revisionistische fractie de PVDA bepaalde revisionistische opvattingen reeds doen aanvaarden als zogenaamde « revolutionaire » opvattingen. Sinds de resolutie van 1999 ontwikkelt die revisionistische lijn zich verder. Aangezien de partij in 1995 een bepaalde analyse als authentiek marxistisch hebben aanvaard moeten de partijleden deze analyse als basis gebruiken voor de discussie over politieke lijn van campagnes, bilan van campagnes en ook voor de politieke strijd « tegen opportunistische lijnen ». Als de partijleden zichzelf niet omvormen in revolutionaire zin, zich niet zelfstandig, onafhankelijk van de « vorming in marxisme » die wordt opgedrongen door de revisionistische fractie het wetenschappelijk socialisme eigen maken, dan zullen zij de partij niet kunnen zuiveren van het revisionisme dat zich al genesteld heeft op verschillende leidende niveaus van de partij. Een ANDER hoofdstuk uit “Partij van de Revolutie” gebruiken zou kunnen bewijzen dat de partij met resolutie 1999 op het hellend vlak van “kleinburgerlijk opportunisme” wordt gezet. In die zin zou het interessant om het verslag van de discussie op het CC in 1999 te kunnen lezen om te zien wie welk standpunt verdedigde dat in resolutie van 1999 moest staan “*hernemen van “Partij van de revolutie”*” en wie verdedigde dat dat moest zijn “*hernemen van hoofdstuk III. 3 van Partij van de revolutie*”.

1.2.18.3.3 *« Massalijn » ...in Hoofdstuk III. 3*

“Het bureaucratisme installeert zich stap voor stap onder de kaders, het doet de fundamentele stellingen over de massalijn vervagen.citaat Stalin. De partij gaat ten gronde als zij zich opsluit in haar enge partijshelp, als zij zich van de massa's losmaakt, als zij zich met een bureaucratisch floers bedekt. ...citaat Mao De partij is het essentiële instrument dat de massa's de mogelijkheid biedt om zich bewust te worden van hun historische belangen en zich te organiseren om de macht te grijpen.

Men moet de plaats van de massa's en die van de partij in het revolutionaire proces correct beoordelen. Het bureaucratisme, net zoals het avonturisme of het terrorisme, draait de rollen om....citaat Mao.

De massa's maken de revolutie, onder leiding van de partij.

Het vertrouwen van de massa's winnen, de massa's organiseren rond de partij, dat zijn de essentiële taken voor de voorbereiding van de socialistische revolutie.. We kunnen de revolutie niet alleen maken met de partij en de “zuivere politiek.” ...

De communistische militanten moeten overal aanwezig zijn waar de massa's strijd voeren en politieke actie ondernemen.

We moeten de massa's mobiliseren, hun zin voor initiatief en creativiteit stimuleren rond die punten die interessant zijn voor de partij. We moeten de juiste ideeën concentreren, hun concrete belangen vertolken, maar ook op gepaste en bevattelijke wijze onze essentiële revolutionaire ideeën binnenbrengen. Bolsjewieken zijn de mensen van de massa ...

De massalijn toepassen betekent het dialectisch materialisme in de praktijk brengen. Het materialisme bestaat erin in alle objectiviteit kennis te nemen van alle feiten, alle ervaringen, voorstellen en ideeën van de basis. De dialectiek bestaat erin, met behulp van het marxisme-leninisme, al deze gegevens te analyseren en de positieve aspecten te scheiden van de negatieve. ... Om een juiste politieke lijn en tactiek uit te werken, is het noodzakelijk om enquêtes te doen over de impact van het werk van de partij en over opvattingen van de massa's....citaat CCP.

Er moeten systematisch en permanent enquêtes gedaan worden om op tijd de veranderingen in de publieke opinie, in de houding van de massa's te ontdekken. Die veranderingen bepalen te te volgen tactiek, de actievormen die wij zullen voorstellen.....

Om de revolutie te maken, moeten de massa's geschoold worden in de partijlijn.

... citaat Mao. ... De partij moet niet uitgaan van “de juiste lijn” en die dan over de massa's uitstorten, zonder zich de vraag stellen of zij wel kunnen volgen. Het gebeurt vaak dat wij een “juist standpunt” verkondigen, maar dat het de massa's tot wie wij ons richten, doet afhaken. Telkens als wij ons tot de massa's richten (scholieren, derdewereldactivisten, studenten, syndikalist) moeten wij ons eerst rekenschap geven van hun niveau en hun vragen, en hen dan enkele politieke stappen vooruit doen zetten. Wij moeten inspanningen doen om juiste ordewoorden te formuleren, maar we moeten onze voorstellen ook confronteren met het standpunt van de voorhoede. Formuleren die onbegrijpelijk zijn voor de voorhoede, zullen ook niet door de massa begrepen worden....

Met het huidige niveau van de massa's is het onmogelijk om ons te doen erkennen als "hun"partij, als we hun concrete problemen en hun dagelijkse noden niet ernstig aanpakken. Wij moeten de beste verdedigers zijn van die belangen, maar we moeten er ook beter in slagen om die belangen te verbinden met de grote lijnen van ons nationaal en internationaal programma.

De partij moet zich profileren en haar revolutionaire eigenheid aan de brede massa's doen begrijpen doorheen campagnes voor de verdediging van hun belangen, door de strijd rond sociaal-economische thema's die de mensen beroeren. De partij moet haar invloed uitbreiden door agitatie, door campagne te voeren en eventueel kleine, maar tastbare resultaten en overwinningen te behalen.

Door actie en agitatie moet de partij zich doen erkennen als de enige partij die werkelijk de belangen en waarden verdedigt waar de massa's het meest aan gehecht zijn: een waardige en menselijke job, gratis geneeskunde, democratische sociale verkiezingen, bescherming van delegees, een alternatief om de rijken de crisis te doen betalen, enz.

Zich niet bekommeren om "het zout en de olie", zoals Mao het zegde, is gauchisme en misprijzen voor de massa's.

Iemand die zich bekommert voor de echte problemen die de massa's bezighouden, mag niet als een econoom of een humanist afgeschilderd worden. Het komt er vooral op aan op welke manier men die problemen aanpakt. Gebruikt men ze om een reformistische en humanitaire ideologie te verspreiden of om de massa's op te voeden in een revolutionaire geest en lijn? ...

Een echte communistische partij bezit de vastberaden wil om de massa's en de massaorganisaties te winnen. Onze analyses, aanklachten, ordewoorden, eisen en initiatieven moeten er voor alles op gericht zijn om de massa's en de massaorganisaties voor de partij te winnen. Wanneer we onze lijn uitwerken, moeten we er vooral aandacht aan besteden om resultaten te behalen in de concrete agitatie, in onze praktijk, acties en organisatie. Men moet zin hebben voor de klassenstrijd en zin voor praktijk.

De partij moet de wil hebben om in alle belangrijke bewegingen tussen te komen en ze te leiden. Het rechts opportunisme en het sectarisme leggen er zich bij neer dat de partij altijd gemarginaliseerd wordt door de burgerij. Zij voeren geen strijd om de leiding over de massabewegingen te krijgen....

De partijleden moeten leren de massa's te leiden, te vechten om aan het hoofd te staan van massabewegingen, de praktische en politieke leiders te zijn die door de massa's worden erkend. Wij zijn geen secte die de Waarheid in pacht heeft, een Waarheid die ontoegankelijk is voor de gewone sterveling....

De partij moet op het niveau van de massabewegingen radicaal democratische initiatieven voorstellen, die de geest van de mensen voorbereiden op revolutionaire standpunten. Tegelijkertijd moeten de kameraden die het frontwerk doen, equêteren om de beste elementen te vinden en ze in contact brengen met de partij (via publicaties, bezoeken, uitnodigingen)...

Wij moeten een aantal "niet-politieke"interessesgebieden gebruiken om de jongeren te organiseren. De massasport en de strijd tegen drugs beantwoorden aan reële behoeften van immigrantenfamilies. De communisten moeten organisatoren zijn van het leven van de massa's.

Door de kinderen uit arbeidersmilieus te organiseren, kunnen wij een politieke invloed uitoefenen op de jongeren die monitor zijn, op de ouders en de gezinnen. In de volkswijken is het probleem van de kinderen en de jongeren zeer belangrijk. Het gaat dus niet om "het allerlaatste project" of om "iets voor kinderen".

1.2.18.3.4. Wat te zeggen over deze « massalijn » ?

Het « hoofdp probleem » van de partij wordt « de massalijn ». Dat probleem wordt zo « op zich zelf bekeken » bijna volledig los van andere punten van partijopvatting, partijwerking, partijlijn, fundamentele strategie en programma. De « te bestrijden politieke opvatting » die aan de basis ligt van het probleem wordt zo apolitiek voorgesteld : « het bureaucratisme » Er zullen genoeg argumenten gevonden kunnen worden om aan te tonen dat « bureaucratisme » inderdaad een probleem is (dit is een vorm van formalisme dat in de PVDR elders omschreven wordt als kleinburgerlijk...)

Vervolgens wordt, aan de hand van grote citaten van Stalin en Mao een bepaalde « marxistische » analyse gemaakt van de te volgen « massalijn ». Formuleringen die lijken op of zelfs gehaald zijn uit vroegere teksten van de partij waar het punt « massalijn » worden gebruikt om de partijleden op een dwaalspoor te zetten. Zo wordt op het vijfde congres een stemming bereid over de integratie van een revisionistische analyse in de officiële te hanteren partijlijn en partijstrategie. Veel partijleden zullen gedacht hebben : hier sluit de partij weer aan bij vroegere revolutionaire tradities die ook gehanteerd worden bij grote voorbeelden : de Bolsjevieke communistische partij van de USSR onder leiding van Stalin en de Chinese communistische partij onder leiding van Mao.

Als « hoofdp probleem » wordt iets gekozen dat zo apolitiek mogelijk kan worden behandeld : het bureaucratisme. Verderop zullen we zien dat in andere teksten uit het zelfde boek er een veel « politiekere » duiding gegeven wordt aan het wellicht bestaand probleem (maar daarom nog niet het hoofdp probleem)

: bureaucratisme.

Maar we zullen eerst eens zien wat in andere teksten van hetzelfde vijfde congres en teksten van bijvoorbeeld het EERSTE congres zeggen over HETZELFDE thema : massalijn.

Door in plaats van “massa`s” te lezen, “kiesgerechtigde inwoners van België “ en in plaats van “vastbare resultaten”, “doelstellingen” en “(kleine) overwinningen” te lezen “betere stemmenresultaat als vorige keer” of “het behalen van enkele verkozenen” levert hoofdstuk III 3. concreet toegepast op de verkiezingen van bijvoorbeeld 1999 inderdaad ...resolutie van 1999 op.

Het is opvallend dat in heel dat stuk over massalijn er niets staat over één van de belangrijkste taken van een communistische partij namelijk: de voorhoede van de arbeidersklasse organiseren. Er wordt gesproken over “leiden” en “leiding geven” aan een min of meer homogene massa die massaal tot bepaalde inzichten gebracht moeten worden..... die min of meer gelijkaardige inzichten zouden dan kunnen zijn: het verkiezingsprogramma van de partij geeft exact de verworven inzichten weer, waardoor de massa ertoe gebracht worden ervoor te stemmen....waardoor het verkiezingsresultaat de proef op de som vormt in hoeverre de partij erin geslaagd is om de massa`s die inzichten te doen verwerven. Het is daarom "gauchisme" om te proberen die inzichten binnen te brengen, waar de massa`s nog niet rijp voor zijn.

1.2.18.3.5. Wat zeggen andere oorspronkelijke teksten van de PVDA en wat wordt zelfs op andere plaatsen in andere gestemde teksten van het vijfde congres gezegd over « massalijn » ?

Dit bijvoorbeeld valt te lezen in Partij van de revolutie VOOR hoofdstuk III punt 3 :

« ... Om de kaders van de communistische partij in staat te stellen de taken van iedere nieuwe historische periode ernstig aan te pakken, moeten wij werken aan de voortdurende omvorming van hun wereldopvatting. Sinds 1945 kent België een periode waarin de burgerlijke democratie relatief stabiel is. Het gevaar bestaat dat de houding en de ideeën van de kaders getekend blijven door deze periode. De vernietiging van wat er nog overbleef van het socialisme in de USSR betekende de start van een reactionaire periode in de hele wereld. Agressie-oorlogen en interimperialistische oorlogen breken uit. De fascisering vormt de algemene tendens van de huidige imperialistische wereld. Onze ideeën, onze politiek en onze organisatieopvattingen moeten zich aan die nieuwe realiteit aanpassen. De houding van de kaders en hun werkstijl moeten radicaal veranderen. In plaats van grote ambities te hebben en daarnaar te handelen, blijven sommigen steken in de “routine” van de rustige jaren. Zij gedragen zich alsof zij “alle tijde van de wereld hebben”. Formeel gaan zij akkoord met de analyse over de verscherping van de tegenstelling op nationaal en internationaal vlak. Maar dat resulteert niet in grotere ambities om de partij vooruit te brengen, door te werken aan strategische besluiten, en door vastberaden, op een creatieve manier nieuwe terreinen aan te pakken.... In onze partij blijven kleinburgerlijke opvattingen bestaan die de revolutionaire praktijk afremmen. De ontplooiing van een revolutionaire praktijk vereist drie voorwaarden: de klassenstrijd ontwikkelen en leiden, het politiek bewustzijn van de massa`s verhogen en de voorhoede organiseren in de partij terwijl men de massa`s samenbrengt in brede organisaties onder leiding van de partij. Er is altijd een evenwicht nodig tussen strijd, bewustzijn en organisatie. Eén van die drie aspecten kan het voornaamst worden in een bepaalde situatie. De praktijk is het uitgangspunt en staat centraal in de partijactiviteit. Dikwijls ontbreekt het ons aan initiatieven die de massa`s kunnen mobiliseren en laten de kaders zich verlammen door vruchteloze discussies over “de lijn”. Wij kunnen eindeloos met een aantal kleinburgers discussiëren over de “de criminaliteit onder jonge immigranten” en zelfs de “lijn daarover” in het lang en het breed uitwerken. Maar waartoe dient dat alles? Tot welke praktijk leidt dat? Het is veel belangrijker activisten te organiseren die bereid zijn om onder de jonge immigranten te werken, om hen een alternatief te bieden voor drugs en kleine criminaliteit, om het vorming te geven over de banden tussen drugs, kapitalisme en repressie.... Welke houding nemen we aan tegenover wat de burgerij “de rellen van de jonge immigranten” noemt? Natuurlijk klagen wij de smerige gifspuiterij van de pers aan. Maar dat kan iedere kleinburger doen. De communisten moeten zich in de praktijk storten, aan de kant van de meest onderdrukte massa`s. Onze voornaamste bezorgdheid moet juist zijn om hen te helpen zich te organiseren om te strijden, verzet te bieden, hun situatie en hun standpunten bekend te maken, een socialistische bewustzijn te verwerven. Onze belangrijkste taak is niet “de lijn uitwerken” om een antwoord te geven op de kleinburgers, maar wel een politiek uit te werken voor de praktijk onder de onderdrukten. De spontane reacties van sommige kaders en leden op de jongerenrellen worden gekleurd door kleinburgerlijke vooroordelen.... De omvorming van de wereldopvatting, de kritiek op de burgerlijke opvattingen en het verwerven van een

proletarische wereldopvatting zijn fundamentele zaken voor iedere communist, en dat gedurende zijn hele leven....

Naarmate onze partij een zekere politieke en organisatorische consolidatie heeft gekend, is de omvorming van wereldopvatting voor veel leden een abstract gegeven geworden en werken zij niet systematisch meer aan de omvorming van hun wereldopvatting, doorheen de studie, het werk en de dagelijkse praktijk....

De omvorming van de wereldopvatting eist speciale inspanningen van de kaders. Tot op het einde van zijn leven moet een communistisch kader er zich op toelagen zijn kennis en zijn vaardigheden te verbeteren en zijn ideologische en politieke zwakheden te corrigeren...

Mao Zedong heeft de politieke fouten van Deng Xiaoping grondig gekritiseerd. Hij legde daarbij de nadruk op het feit dat Deng aan de revolutie deelgenomen had, niet op basis van een marxistische wereldopvatting, maar op basis van een revolutionaire anti-feodaal en anti-imperialistisch standpunt. Deng heeft een aantal formele zelfkritieken gemaakt, maar na de dood van Mao is hij weergekeerd tot zijn oude burgerlijke en kleinburgerlijke opvattingen....

Een communist vormt zijn wereldopvatting om door banden aan te knopen met de massa's, met het doel hen te winnen voor de revolutionaire ideeën.

In de jaren dertig zei men graag dat een bolsjevik een man van de massa's was. Op de werkende massa's steunen, hen opvoeden, de juiste ideeën en voorstellen onder hen opsporen en concentreren, diegenen die aarzelen proberen te overtuigen, dat is altijd een fundamentele werkmethode van de communisten geweest. Op die manier kan men de massa's revolutionariseren en zichzelf omvormen. De massa's maken de geschiedenis wanneer ze geleid worden door een authentieke voorhoedepartij. Ook op ogenblikken dat de massa's overspoeld worden met reactionaire ideeën, moeten de communisten voortdurend en geduldig onder hen werken om ideeën en voorstellen te ontdekken die hen de mogelijkheid bieden zich te bevrijden van deze burgerlijke beïnvloeding....(citaat statuten PVDA)

Tijdens de grote anti-communistische campagne van de jaren 1989-1991 werden alle communisten zwaar op de proef gesteld. Iedereen kan bij zichzelf nagaan of hij discussies gezocht heeft met de massa's en of hij gevochten heeft om hen van het doel van die contrarevolutie te overtuigen. Op dat vlak reiken het rechts-opportunisme en het sectarisme elkaar de hand en versmelten ze als het waren. Beide tendenzen vermijden om zich onder de massa's te begeven en voeren geen overtuigende strijd. Een aantal opportunistische elementen hebben gezegd dat de anti-communistische campagne "geen voordelig klimaat schiep". Het omgekeerde is waar. Alleen door de ideologische strijd kunnen wij punten scoren, kunnen wij de progressieve elementen overtuigen zich bij ons te voegen. Wanneer de burgerij overdrijft met haar anti-communistische leguens, trekken de opportunisten zich terug. Echte communisten zien hierin kansen: in dergelijke omstandigheden kunnen progressieven zich rekenschap geven van de leugenachtigheid van de burgerij en overtuigd geraken van de juistheid van de communistische analyse.....

Het verschijnen van routinegeest en bureaucratisme in een partij, betekent intellectuele stagnatie bij de kaders. Dat vormt een dodelijk gevaar en is een bron van revisionisme. Dat gevaar doet zich voor wanneer de vijf wapens voor de omvorming van de wereldopvatting niet langer gebruikt worden....

De bolsjevistische partij organiseert en leidt de klassenstrijd tot de omverwerping van het systeem van de dictatuur van de burgerij door de socialistische revolutie.. De partij vestigt het socialisme als systeem van de dictatuur van het proletariaat en van de werkers en zet de klassenstrijd verder tot het communisme in heel de wereld realiteit is.

De organisatie en het management van de communistische partij wordt bepaald door het fundamenteel doel van de partij, namelijk het omverwerpen van het onrechtvaardige en onderdrukkende economische, politieke, militaire en ideologische orde....

Het gevaar voor formalisme is groot: men neemt willekeurig een aantal mogelijkheden of sterke punten en confronteert ze met een aantal gevaren of zwakke punten. Het gevaar voor eclecticisme is even groot: men zet een aantal vaststellingen naast elkaar –aan de ene kant dit, aan de andere kant dat - zonder een duidelijke beslissing te nemen over de hoofdtegenstelling....

De leiding van de partij moet steeds de te realiseren doelstellingen als uitgangspunt nemen.

De algemene strategie geeft de algemene, lange termijn doelstellingen aan. De algemene strategie bevindt zich beknopt in het partijprogramma, dat de basis moet blijven van elke activiteit en geen "theoretische" tekst mag worden die men voor de rest vergeet.

De algemene strategie moet regelmatig geconcretiseerd en aangepast worden in actualiseringsdocumenten van het programma, zoals de brochure Wij zijn uw tuinnels beu. Ja, er is een alternatief! Deze teksten moeten aan de basis liggen van de herziening van een aantal aspecten van het programma....

Het is fundamenteel dat men een vastberaden klassepositie verwerft, dat men de weg van de socialistische revolutie verdedigt en het burgerlijk reformisme bekampt.

Lenin zegt: "Het proletariaat strijdt en zal verder blijven strijden om de vroegere macht te vernietigen. Heel zijn propaganda, zijn agitatie, zijn organisatie en zijn mobilisatiemachine zijn daarop gericht. Als het er niet in slaagt de macht volledig te vernietigen, zal het op zijn minst een gedeeltelijke vernietiging beogen, maar het zal dergelijke partiële actie nooit positief voorstellen om de steun van het volk te vragen. Men steunt effectief een

daadwerkelijke strijd van hen die het maximum proberen te bereiken (en die in geval van mislukking het minimum bereiken). Maar men steunt geen opportunisten die al op de doelstellingen afknibbelen, *nog voor de strijd is begonnen*. De revolutionaire klassenstrijd is de echte motor van de geschiedenis. De hervormingen zijn een nevenresultaat van de strijd en drukken slechts mislukte pogingen uit om deze strijd te verzwakken, minder scherp te maken. (...) De eerste doctrine is materialistisch, de tweede idealistisch. De eerste is revolutionair, de tweede reformistisch. De eerste vormt de basis voor de tactiek van het proletariaat in de kapitalistische landen, de tweede voor de tactiek van de burgerij. (...) Uit de eerste visie volgt de revolutionaire, autonome tactiek van de voorhoede-klasse. In geen enkel geval kunnen we onze taken beperken tot steun aan de meest verspreide ordewoorden van de hervormingsgezinde burgerij. We voeren een onafhankelijke politiek en stellen slechts ordewoorden voor die hervormingen nastreven die *onbetwistbaar* de belangen van de revolutionaire strijd dienen en die *onbetwistbaar* de onafhankelijkheid, het bewustzijn en de strijdbaarheid van het proletariaat verhogen. Alleen deze tactiek laat ons toe de hervormingen te *neutraliseren* die van boven komen, zij zijn altijd dubbelzinnig, altijd schijnheilig en steeds vol valstrikken van burgerij en politie. (...) *In de praktijk* is het juist door deze revolutionaire, onafhankelijke, massale en verbeterde klassenstrijd dat hervormingen worden afgedwongen. (...) Door onze ordewoorden te vermengen met deze van de hervormingsgezinde burgerij, *verzwakken* we de revolutionaire zaak, *en bijgevolg ook die van de hervormingen*, want we verminderen zo de onafhankelijkheid, de onverzettelijkheid en de kracht van de revolutionaire krachten."

(...)

Vanuit het standpunt van het proletariaat is de socialistische revolutie een objectieve noodzaak en duwt heel de historische evolutie in die richting.

Vanuit het standpunt van de burgerij is de socialistische revolutie een schadelijke, zelfs misdadige utopie.

(...)

Zijn taken op een laag niveau vastleggen betekent: aanvaarden dat de hoge taken van de revolutie niet worden gerealiseerd, zich op voorhand reeds instellen op de mislukking van de revolutionaire strijd en zich neerleggen bij het behoud van het kapitalisme. Wie de klassenstrijd met dergelijke ideologie "leidt", zal de arbeidersklasse altijd naar de capitulatie en de nederlaag leiden.

De opportunisten geloven niet dat de hoogste taken van de revolutie "realiseerbaar" zijn. Zij spreken erover voor de vorm, maar de revolutie is niet in hun concrete handelingen aanwezig. Volgens hen zal het niet mogelijk zijn de hoogste taken te verwezenlijken, men moet zich houden aan wat vandaag mogelijk is. En wat mogelijk is, is wat reeds gebeurt, hetgeen waarvoor de arbeiders nu vechten. De huidige strijd, de huidige beweging, het huidige werk is alles; het uiteindelijke doel, de socialistische revolutie, is niets, is niet te verwezenlijken, bepaalt noch oriënteert het huidige werk...."

Wat zegt "het fundamenteel programma"(namelijk – tot nu toe- dat van de STICHTING van de PVDA in 1979 over massalijn, het formuleren van ordewoorden, aansluiten bij wat de "massa" willen, welke praktijk te toets is van de correctheid van de "strategie" en "tactiek" van de partij. Worden de verkiezingsuitslagen als een belangrijk bilan of oordeel gezien van de "manier waarop de PVDA aansluiting heeft met de massa`s"?

"...Op de terreinen van de strijd voor democratie, sociale vooruitgang, nationale onafhankelijkheid en vrede, formuleren wij radicale eisen die een consequente strijd mogelijk maken tegen de heerschappij van de monopolieburgerij en tegen het imperialisme

Wij formuleren eisen met een agitatiekarakter die we direct willen verwezenlijken, naast eisen met een propagandakarakter die slechts kunnen verwezenlijkt worden bij een verdere ontwikkeling van de klassenstrijd. Geen enkele eis uit het minimumprogramma veronderstelt op zichzelf de zege voor de socialistische revolutie. Elk van deze eisen kan op zichzelf worden doorgevoerd binnen de burgerlijke maatschappij, zij het dan op een vervormde wijze.

De Partij van de Arbeid moet de werkende massa`s steeds opvoeden in de geest van haar consequent programma om in de strijd een klare richting tegen de heerschappij van het monopoliekapitaal en het imperialisme aan te nemen.

Dqgroee is echter de voorqfgqqnde voorwaarde, dat de Partij met kracht en enthousiasme elke strijd van de massa`s voor hun concrete, directe eisen ondersteunt. Wanneer de massa`s eisen formuleren die beantwoorden aan hun noden en aan hun huidige bewustzijnsniveau en wanneer zij zich voor die eisen willen mobiliseren, is het de absolute plicht van de partij, hen daarin te ondersteunen. Men kan zich nooit aan deze plicht onttrekken met het voorwendsel dat de eisen 'reformistisch', 'economistisch' of 'onzuiver' zijn. De communisten moeten zich de beste strijders tonen voor de eisen van de massa`s, zich in de strijd met de massa`s verbinden en hun vertrouwen winnen. Het essentiële is dat de massa`s zich mobiliseren en actief zijn en dat zij zich organiseren voor de strijd. Hirop kunnen de communisten op een aangepaste wijze het bewustzijn van de massa`s verhogen.

De revolutie kan slechts het werk zijn van de massa`s. De communisten hebben als taak de vormen van strijd te

ontdekken en te ondersteunen die beantwoorden aan het bewustzijn en de ervaring van de massa's in een bepaalde fase. De communisten moeten er steeds naar streven de bewegingen van de massa's te ontplooiën en op een hoger niveau te brengen. Alleen massabewegingen die geleidelijk radicalere vormen aannemen, kunnen de macht van het kapitaal doen wankelen. Uiteindelijk kan alleen het rechtvaardige revolutionaire geweld van de massa's een einde stellen aan het onrechtvaardige geweld van een kleine klasse van uitbuiters. Om de bewegingen op een hoger niveau te kunnen brengen, is het echter een voorafgaande voorwaarde dat de communisten zich toeleggen op het goed organiseren van de lagere strijdvormen waartoe de massa's zich op een gegeven moment willen mobiliseren. Wij nemen stelling tegen avonturisme dat erin bestaat dat een voorhoede hogere vormen van revolutionaire strijd ontwikkelt, die niet gedragen worden door de arbeidersmassa's..."

1.2.18.3.6. Hoofdstuk III, 3 uit Partij van de Revolutie leidt een revolutionaire partij in de richting van een reformistische partij en ligt aan de basis van de resolutie van 1999 (en het verkiezingsbilan van Herwig Lerouge in 1995)

Terug enkele passages uit hoofdstuk III,3 :

« Men moet de plaats van de massa's en die van de partij in het revolutionaire proces correct beoordelen. Het bureaucratisme, net zoals het avonturisme of het terrorisme, draait de rollen om....(citaat Mao).....

De massa's maken de revolutie, onder leiding van de partij.

Het vertrouwen van de massa's winnen, de massa's organiseren rond de partij, dat zijn de essentiële taken voor de voorbereiding van de socialistische revolutie.. We kunnen de revolutie niet alleen maken met de partij en de "zuivere politiek." ...

De communistische militanten moeten overal aanwezig zijn waar de massa's strijd voeren en politieke actie ondernemen.

We moeten de massa's mobiliseren, hun zin voor initiatief en creativiteit stimuleren rond die punten die interessant zijn voor de partij. We moeten de juiste ideeën concentreren, hun concrete belangen vertolken, maar ook op gepaste en bevattelijke wijze onze essentiële revolutionaire ideeën binnenbrengen. Bolsjewieken zijn de mensen van de massa ...

De massalijn toepassen betekent het dialectisch materialisme in de praktijk brengen. Het materialisme bestaat erin in alle objectiviteit kennis te nemen van alle feiten, alle ervaringen, voorstellen en ideeën van de basis. De dialectiek bestaat erin, met behulp van het marxisme-leninisme, al deze gegevens te analyseren en de positieve aspecten te scheiden van de negatieve. ... Om een juiste politieke lijn en tactiek uit te werken, is het noodzakelijk om enquêtes te doen over de impact van het werk van de partij en over opvattingen van de massa's"

« De partij moet niet uitgaan van "de juiste lijn" en die dan over de massa's uitstormen, zonder zich de vraag stellen of zij wel kunnen volgen. Het gebeurt vaak dat wij een "juist standpunt" verkondigen, maar dat het de massa's tot wie wij ons richten, doet afhaken. Telkens als wij ons tot de massa's richten (scholieren, derdewereldactivisten, studenten, syndikalisten) moeten wij ons eerst rekenschap geven van hun niveau en hun vragen, en hen dan enkele politieke stappen vooruit doen zetten. Wij moeten inspanningen doen om juiste ordewoorden te formuleren, maar we moeten onze voorstellen ook confronteren met het standpunt van de voorhoede. Formuleringen die onbegrijpelijk zijn voor de voorhoede, zullen ook niet door de massa begrepen worden....

Met het huidige niveau van de massa's is het onmogelijk om ons te doen erkennen als "hun"partij, als we hun concrete problemen en hun dagelijkse noden niet ernstig aanpakken. Wij moeten de beste verdedigers zijn van die belangen, maar we moeten er ook beter in slagen om die belangen te verbinden met de grote lijnen van ons nationaal en internationaal programma"

Lees nu de passages rond « tactiek » en « massalijn » in Resolutie uit 1999 : :

"...171. Een fundamentele rectificatie betreffende ons imago, tactiek en benadering van de massa's

172. Er bestaan diepgaande tegenstellingen over de stelling: "De partij moet verenigd zijn rond een strict marxistisch-leninistisch programma of analyses, die naar de grond van de zaken gaan; maar in haar werk onder de massa's moet de partij veel aandacht besteden aan de tactiek, aan de massalijn, aan het bestuderen hoe onze boodschap "overkomt", aan nietalles over de massa's uitgieten, maar een oftwee essentiële punten scoren in een gegeven situatie"

173. Wij moeten weten of er al dan niet eenheid is over het (interne) bilan van deze verkiezingen. Onze resultaten vormen een grote nederlaag, niet van onze politiek, maar van onze tactiek. Na de grootste golf volksbewegingen, na een massale, voorbeeldige, opgemerkte aanwezigheid van onze militanten in deze bewegingen, bekomen wij de slechtste scores van ons bestaan, behalen wij maar 50% van het minimum vooropgestelde cijfer van 70.000 stemmen. Wij staan voor een immens probleem en moeten al wat ons, ondanks de toewijding en het militantisme van onze kaders en militanten, heeft verhinderd om de massa's te overtuigen, de massa's aan de partij te verbinden, in vraag durven stellen

174. "Er zijn fundamentele kritieken te maken op heel onze werkstijl en niet enkel op de campagne. Er is een fundamenteel probleem met de massalijn. Wij komen er niet toe de gedachten, de gevoelens, de ervaringen van de syndicalisten te centraliseren. De ideeën van rechts en extreem-rechts winnen veld onder de massa's. Wij hebben schatten aan menselijke contacten, maar zijn niet in staat te centraliseren, wij onderschatten de mensen. Wij discussiëren te veel "onder ons", wij moeten werken met de mensen, dag na dag, jarenlang".

175. Er zijn standpunten die weigeren te erkennen dat wij ernstige problemen hebben met de massalijn. "Men moet de massa's hun ervaring laten opdoen. In afwachting moeten wij blijven wie we zijn, zoals het ons vele sympathisanten vragen."

176. Er is verwarring tussen politiek en tactiek. In de grond moeten wij "blijven wie we zijn" voor onze politieke lijn, maar om die lijn over te brengen naar de massa's, moeten wij onze tactiek radicaal veranderen.

177. Er is de politiek, maar ook de tactiek. Wij hebben als fundamentele politiek de socialistische revolutie, het revolutionaire geweld, de omverwerping van de dictatuur van de bourgeoisie, de dictatuur van het proletariaat. Maar de tactiek moet aangeven wat, in de huidige omstandigheden, op het niveau van de massa's kan worden overgebracht en wat zij dichterbij onze politiek brengt. Een kameraad schrijft: "Ik ben fier over onze acties: Said Charki, Mimoun, Irak, Vrede". Wij moeten tier zijn over onze strategische politieke lijn, maar niet over onze tactiek in deze zaken! Welnu, de verkiezingen zetten ons met de neus op de ernstige problemen van tactiek.

178. De zin aanvaarden "Ik ben fier over onze acties. Said Charki, Mimoun, Irak, Vrede", komt erop neer te ontkennen dat wij een fundamenteel probleem hebben, onze onmacht om te argumenteren op het niveau van de massa's ontkennen en om voor elke actie, in een klimaat van fascisering, de twee of drie punten te ontdekken die kunnen overkomen. Op basis van onze politiek die in het begin is uitgewerkt, moet de tactiek de twee of drie punten aangeven die op dit ogenblik, op het niveau van de massa's punten kunnen overbrengen die ze dichterbij onze politieke lijn brengt.

179. Men moet ermee ophouden zijn kop in het zand te steken, en de kameraden die het meest gauchistische en sectaire houdingen hebben verdedigd tov de massa's, zouden de eersten moeten zijn om bepaalde gewoonten in de partij in vraag te stellen. De nederlaag bij de verkiezingen moet ze ten minste verplichten na te denken. Welnu, het tegendeel gebeurt, er is maar heel weinig "activisme" om onze fouten en zwakheden uit te diepen. In tegendeel, men gaat terug tot de aanval over met de verdediging van een benadering die al bewezen heeft dat hij faalt. "Men mag dergelijke punten niet naar voren brengen. Dat men ons vertelt welke tactische fouten wij hebben begaan!" "Ornwille van onze rol in de affaire Charki, hebben wij veel sympathie gewonnen onder de migranten". "Het is eenzijdig te stellen dat er dingen moeten veranderen in de partij. Wij zullen altijd gediaboliseerd worden door de burgerij".

...

183. In alle moeilijke problemen moeten wij twee dingen doen: bepalen wat de voordelige benadering is, waar wij punten kunnen scoren; volhardend zijn, een affaire verderzetten tot het einde toe in plaats van ergens voorbij te komen als een strovuurtje, er alle politieke en organisatorische vruchten van plukken...."

Tegenover de oproep om te capituleren voor de strijd om standpunten te verdedigen en discussies ter opvoeding te voeren rond punten « *die moeilijk liggen* » en « *de massa's en zelfs de voorhoede doet afhaken* »... hetgeen resulteert in... stemmenverlies, stellen andere teksten dan hoofdstuk III,3, MAAR UIT DEZELFDE CONGRESTEKST (« Partij van de revolutie », EPO):

"Een communist vormt zijn wereldopvatting om door banden aan te knopen met de massa's, met het doel hen te winnen voor de revolutionaire ideeën.

In de jaren dertig zei men graag dat een bolsjevik een man van de massa's was. Op de werkende massa's steunen, hen opvoeden, de juiste ideeën en voorstellen onder hen opsporen en concentreren, diegenen die aarzelen proberen te overtuigen, dat is altijd een fundamentele werkmethode van de communisten geweest. Op die manier kan men de massa's revolutionariseren en zichzelf omvormen. De massa's maken de geschiedenis wanneer ze geleid worden door een authentieke voorhoedepartij. Ook op ogenblikken dat de massa's overspoeld worden met reactionaire ideeën, moeten de communisten voortdurend en geduldig onder hen werken om ideeën en voorstellen te ontdekken die hen de mogelijkheid bieden zich te bevrijden van deze burgerlijke beïnvloeding....(citaat statuten PVDA)

Tijdens de grote anti-communistische campagne van de jaren 1989-1991 werden alle communisten zwaar op de proef gesteld. Iedereen kan bij zichzelf nagaan of hij discussies gezocht heeft met de massa's en of hij gevochten heeft om hen van het doel van die contrarevolutie te overtuigen. Op dat vlak reiken het rechts-opportunisme en het sectarisme elkaar de hand en versmelten ze als het waren. Beide tendenzen vermijden om zich onder de massa's te begeven en voeren geen overtuigende strijd. Een aantal opportunistische elementen hebben gezegd dat de anti-communistische campagne "geen voordelig klimaat schiep". Het omgekeerde is waar, Alleen door de ideologische strijd kunnen wij punten scoren, kunnen wij de progressieve elementen overtuigen zich bij ons te voegen. Wanneer de burgerij overdrijft met haar anti-communistische leguens, trekken de opportunisten zich terug. Echte communisten zien hierin kansen: in dergelijke omstandigheden kunnen progressieven zich rekenschap geven van de leugenachtigheid van de burgerij en overtuigd geraken van de juistheid van de communistische analyse..."

En tegenover de capitulatie in Resolutie van 1999 ten aanzien van de "moeilijkere punten" inzake het optreden van de partij aan de zijde van de jongeren die in opstand kwamen... omdat dat kan leiden tot slechtere verkiezingsresultaten:

"...Wij kunnen eindeloos met een aantal kleinburgers discussiëren over de "de criminaliteit onder jonge immigranten" en zelfs de "lijn daarover" in het lang en het breed uitwerken. Maar waartoe dient dat alles? Tot welke praktijk leidt dat? Het is veel belangrijker activisten te organiseren die bereid zijn om onder de jonge immigranten te werken, om hen een alternatief te bieden voor drugs en kleine criminaliteit, om het vorming te geven over de banden tussen drugs, kapitalisme en repressie...."

Welke houding nemen we aan tegenover wat de burgerij "de rellen van de jonge immigranten" noemt? Natuurlijk klagen wij de smerige gifspuiterij van de pers aan. Maar dat kan iedere kleinburger doen. De communisten moeten zich in de praktijk storten, aan de kant van de meest onderdrukte massa's. Onze voornaamste bezorgdheid moet juist zijn om hen te helpen zich te organiseren om te strijden, verzet te bieden, hun situatie en hun standpunten bekend te maken, een socialistische bewustzijn te verwerven. Onze belangrijkste taak is niet "de lijn uitwerken" om een antwoord te geven op de kleinburgers, maar wel een politiek uit te werken voor de praktijk onder de onderdrukten. De spontane reacties van sommige kaders en leden op de jongerenrellen worden gekleurd door kleinburgerlijke vooroordelen...."

1.2.18.3.7. Partijopvatting

Partijopvatting zoals dat naar voor komt in hoofdstuk III. 3 en wordt geconcretiseerd in Resolutie 1999:

"...190. Wij moeten sommige van onze opvattingen over de voorhoede-partij herzien, ze duwen ons, in de huidige omstandigheden, naar sectarisme en dogmatisme, dwz naar erg zuivere opvattingen, die ons van de progressieve massa's afsnijden, die potentieel bij ons zouden kunnen komen. Dat houdt verband met het onevenwicht tussen ons intern werk, dat "erg juist is vanuit ML-standpunt" en onze beperkte politieke impact en organisatorische greep op de massa's.

191. "In de partij zoals die vandaag is opgebouwd en werkt, is er een groot probleem van bureaucratie, men houdt zich niet bezig met de mensen, de sympathisanten, de potentiële leden. Men registreert honderden medewerkers, maar dat heeft geen enkele implicatie op de praktijk. Wij zijn niet in staat de mensen duurzaam te omkaderen."

192. "Wij zijn als een strovuurtje, komen voorbij, verkopen onze krant, maken medewerkers, en dan niets meer." Activisme, in plaats van opbouw van een organisatie met de mensen zoals ze zijn. Activisme van onze kant die het de mensen niet mogelijk maakt zich stap voor stap te engageren voor de revolutie.

193. "De secte-opvatting is diep verankerd, een houding van geen vertrouwen hebben in de massa's". Men behoudt het imago van een partij voor 'supermensen': nieuwe kameraden mogen niet alleen van deur tot deur gaan. Geen bekommernis om de nieuwe mensen te omkaderen om hen zo vlug mogelijk te leren op een 'doenbaar' niveau te militeren. "En men klaagt dat men alles zelf moet doen!".

194. Dat is tegelijkertijd een houding van geen vertrouwen in de partij, omdat men niet gelooft dat de partij goed kan overkomen bij de massa's. Dat is de organisatorische implicatie die volgt uit het niet verstaan van de verhouding tussen politiek en tactiek. Indien onze tactiek juist is, zullen onze leden zich gemakkelijker verbinden met de progressieven....

...197. Er moeten aangepaste scenario's zijn voor de massa medewerkers. Eenvoudige campagnes, die de mensen interessant en belangrijk vinden, met de middelen die zij kunnen gebruiken. Met begeleiding, politieke steun 'van lage intensiteit': eenvoudige teksten, video's.

198. "Het sectarisme brengt ravages aan, routine, défaitisme en de geest van de kleine partij. We laten ons als kleine kinderen isoleren in de fronten. Geen werk op lange termijn om de linkerzijde bij ons te brengen, het centrum te winnen, de rechterzijde te isoleren...."

...229. Op basis van de voornaamste besluiten van de verkiezingen, een planning van 14 maanden opmaken, tot na de gemeenteraadsverkiezingen. We moeten de partij reorganiseren in functie van de doelstellingen voor de komende 14 maanden...."

...244. Het fundamenteel programma uitstellen naar later, vastleggen welk voorbereidend werk moet en kan gedaan worden tijdens deze periode. In de onmiddellijke toekomst is het niet het gebrek aan een samenhangende visie op het kapitalisme en het imperialisme vandaag of een revolutionair strijdprogramma voor de komende tien jaar, dat ons het meest blokkeert. Het is wel degelijk de vertaling van de grote hoeveelheid ML-analyses waarover wij beschikken in agitatie en propaganda die op het niveau staan van de arbeiders en werkers...."

"Partijopvatting, commentaar op de statuten" tekst van het 2e Congres van de PVDA in 1983

Noch Boudewijn, noch Nadine Rosa Rosso citeren ergens uit deze CONGRESTEXT. Nergens in één van de vele resoluties van 1999 tot 2004 wordt verwezen naar deze “partijopvatting”, dat nochtans een gestemde congres tekst is.:

“...In zijn strijd tegen het spontaneïsme en het economisme legde Lenin de grondslag voor de revolutionaire partijopvatting (“Wat te doen”? “ – 1902)

Het spontaneïsme stelt dat het socialistisch bewustzijn spontaan uit de arbeidersklasse en uit de klassenstrijd opduikt. Hoe méér de arbeidersklasse strijd voert, hoe sterker het bewustzijn wordt dat het systeem moet vernietigd worden en vervangen door een socialistische maatschappij.

Lenin: *“Het sociaal-democratisch bewustzijn kon nog niet bestaan bij de arbeiders. Dit kon slechts van buitenaf worden bijgebracht. De geschiedenis van alle landen getuigt, dat de arbeidersklasse uit eigen krachten uitsluitend een trade-unionistisch bewustzijn kan uitwerken, dit wil zeggen de overtuiging van de noodzaak om zich in bonden te verenigen, strijd tegen de ondernemers te voeren, van de tegering het afkondigen van deze of gene voor de arbeiders noodzakelijke wetten te verkrijgen, enz... De leer van het socialisme echter ontstond uit de filosofische, historische en economische theorieën, die door de geschoolde vertegenwoordigers van de bezittende klassen, het intellect, waren tot stand gebracht.”*

De Leninistische Partijopvatting steunt op volgende basisstellingen:

a. Het socialisme is een wetenschap. De socialistische leer is gegrondvest op een wetenschappelijke denkmethode. Hij omvat de wetenschappelijke lessen die werden getrokken uit de klassenstrijd op nationaal en internationaal vlak. Hij maakt een wetenschappelijke analyse van de burgerlijke theorieën op filosofisch, economisch en politiek vlak en geeft een weg aan naar het socialisme. Deze weg is gebaseerd op een rigouze ontleding van de grondslagen en wetten van het kapitalisme op economisch en politiek vlak.

b. Deze wetenschappelijke socialistische leer kan alleen van buitenaf worden binnengebracht in de arbeidersbeweging. De spontane klassenstrijd en het wetenschappelijk socialisme ontstaan volledig los van elkaar, maar hebben een gemeenschappelijke bodem: de kapitalistische productieverhoudingen. ...

c. Men kan van géén socialistisch bewustzijn spreken zonder deze fusie van arbeidersbeweging en intellectuele analyse. Deze fusie krijgt vorm in de revolutionaire partij van de arbeidersklasse. Voor de arbeiders stelt zich de taak om zich intellectueel te vormen, om zich te laten leiden door een wetenschappelijke theorie. Men kan niet van een socialistische bewustzijn spreken zonder dat de voorhoede het marxisme-leninisme verwerft en het als basis neemt voor haar handelen.

Voor de intellectuelen stelt zich als taak om zich op het klassestandpunt van de arbeidersklasse te plaatsen en zich op georganiseerde wijze ten dienste te stellen van de arbeidersstrijd.

...

Deze basisstellingen zijn bepalend voor de partijopvatting. Een revolutionaire partij is in wezen een voorhoede-partij. Ze organiseert het meest bewuste deel van de arbeidersklasse, het deel dat in staat is het wetenschappelijk socialisme eigen te maken en zich op het standpunt te stelt van de historische belangen en de historische taak van de klasse. Door het totstandkomen van deze partij stelt de arbeidersklasse zich als klasse op tegenover de burgerij, met eigen fundamentele belangen, steunend op een wetenschappelijke analyse en een wetenschappelijk programma. De partij vertegenwoordigt in die zin de gehele klasse en leidt de gehele klasse naar de realisering van dit programma....

Een andere nederlaag, die van de Duitse revolutie in 1918-1923, toont hoe een aanvankelijk succesvolle arbeidersopstand te pletter loopt, ondermeer door gebrek aan een ervaren, krachtige Kommunistische Partij. De Partij (KPD) bestond niet als zelfstandige georganiseerde kracht voor 1917 – de 3 à 4000 revolutionairen waren verdeeld over 3 losse stellingen, waaronder de Spartacus Bond van Rosa Luxemburg. Er was grote desorganisatie, gebrek aan ideologische en politieke klaarheid bij de voorhoede, op het ogenblik dat de massa's in beweging kwamen.

...

Zowel de revolutionaire als de reformistische partijopvatting staan in functie van het doel dat ze willen realiseren. De communistische partij wil de massa's aanvoeren naar de revolutie, naar de onverwerping van de kapitalistische staat door het revolutionair geweld van de massa's. Het is de hoofdkwartier voor de actie, voor het leiden van steeds grotere massabewegingen. Het is een partij die steunt op een innige band tussen voorhoede en massa.

De reformistische partij is niet voortbestemd om het kapitalisme te vernietigen maar om het mee te besturen. Het reformisme is de uitdrukking van de burgerlijke greep op de arbeidersbeweging. Het kapitalistisch systeem moet langzaam “hervormd” en “verbeterd” worden....

De reformistische partij probeert een zo breed mogelijke massa te scharen achter een politiek die op alle essentiële punten de belangen van het grootkapitaal vrijwaart. De partij heeft de steun van de massa nodig bij verkiezingen om een zo groot mogelijk deel van de staatsfuncties naar zich toe te trekken, om haar plaats in het staatsapparaat te vrijwaren. De relatie tussen de partij en de massa is er een van bedrog, demagogie en onderworpenheid. De massa kiezers waarop de partij steunt hebben niets reëel in te brengen in de praktische politiek van de partij. Die wordt afgestemd op de noden van het grootkapitaal. De politiek wordt gemaakt door

een smalle laag partijverantwoordelijken en topfunctionarissen in het staatsapparaat, die hun lot volledig met dat van het kapitalisme verbonden hebben.....

Het verwerpen van het concept voorhoedepartij heeft als kern dat de sociaal-democratie het kapitalisme niet wil vernietigen. Het reformisme heeft altijd middelen gevonden om dat te verbergen. Het marxisme-leninisme en de leninistische partijopvatting werden door de jaren heen afgedaan als *“onaangepast aan de specifieke situatie”*, *“voorbijgestreefd door de ontwikkeling van de maatschappij”*. ...

De grote sympathie voor de Russische revolutie onder het internationale proletariaat verplichtte de sociaal-democratie om zich solidair te verklaren met de “diktatuur van het proletariaat” in Rusland, waarbij zijzelf koos voor methodes die beter waren *“aangepast”* aan de burgerlijke democratie, aan de *“specifieke situatie”* in West-Europa. De Russische revolutie, de leninistische partijopvatting, was alleen toepasselijk, in een situatie van verplichte klandestiniteit, van achterlijkheid van de productie en van het proletariaat...

Het “nieuwe” reformisme heeft dezelfde argumenten terug opgewarmd tegen de golf van marxistische ideeën die zich na '68 heeft verspreid. Een nieuwe tegengolf van spontaneïsme heeft de vorming van revolutionaire communistische partijen bekampt. Eén van hun woordvoerders en theoreticus van het *“marxisme zonder Lenin”* was André Gorz. In 1972 schrijft hij boeken vol met lofzangen op het spontane initiatief van de arbeidersmassa en tegen de theorie van Lenin over de noodzaak van een georganiseerde en geschoolde voorhoede. Uit *“actualiteit van de revolutie”* (Van Gennep, 1972):

“De bolsjevistische opvatting van de partij als georganiseerde voorhoede, gescheiden van de massa's, bevatte de kiem van het merendeel van de latere ontfaaringen van de Sovjetmacht. De elitaire opvatting van een georganiseerde avant-garde was niet vereist door de essentie van de strijd en van de revolutionaire partij: het zijn de historische voorwaarden van de klandestiene revolutionaire partij in Rusland (...) die een scheiding nodig maakten tussen voorhoede en massa (...) In dit opzicht zijn de voorwaarden vandaag fundamenteel anders. Het is niet de fundamentele taak van de revolutionaire partij om van bovenaf te leiden en onder controle te houden, maar om het vermogen tot initiatief tot organisatie van zichzelf (dat bij de massa's aanwezig is) te stimuleren en naar buiten te laten komen.”(p.59)....

Verschillende opvattingen in de “KPD-stroom” betekenen een terugkeer naar de oude spontaneïstische stellingen. Het afwijzen van het concept “voorhoedepartij”, het verheerlijken van de “nieuwe” bewegingen en strijdvormen, het buigen voor alles wat spontaan onder massa opduikt.

“Men moet elk principe, van gelijk welke mogelijke instantie verwerpen, die meent beter te weten dan de massa wat zij wil. Bijgevolg moet men de spontane vormen van massa-democratie erkennen en ondersteunen, zoals ze zich voordoen, op het economisch, politiek en sociaal vlak”. (tekst G.R. p. 38)

Dit spontaneïsme leidt tot dezelfde stellingen over socialisme en overgang naar het socialisme als deze die het reformisme kenmerken.

“Het lijkt me correcter te zijn het socialisme op te vatten als een maatschappij “gewild” door de mensen en mogelijk. Dit subjectief aspect lijkt me belangrijk. Het legt immers de nadruk op de bewuste actie van de massa's als motor van de toekomstige historische ontwikkeling. Het legt de nadruk op een “keuze tussen verschillende mogelijkheden van evolutie van de geschiedenis”. De keuze voor de socialistische maatschappij gaan dus keuzes zijn die gewild zijn door de massa's en niet aan hen opgelegd door een partij die zich opwerpt als enige bezitter van de kennis en van de enige “wetenschappelijke” weg die moet gevolgd worden.” (tekst G.R. p. 39)

Sommigen vinden dat de strijd voor de celopbouw rond de fabrieken overdreven is gevoerd en stellen een terugkeer voor naar meer “spontane” organisatievormen, afhankelijk van wat de massa's spontaan willen doen.

“De ‘celopbouw’ als centrale leiddraad van het organisatiewerk is indertijd gegroeid uit de strijd tegen het spontaneïsme. De strijd cel of comité. Na al die jaren vraag ik mij af in hoeverre we niet ‘te ver’ zijn gegaan in die ‘strijd’. Moeten we niet méér aansluiten bij, gewoon organiseren wat ze wél willen doen? Meer steunen op enthousiasme voor wat men wil doen, dan op ‘plicht’ tot opbouwen?”

Centraal in de strijd van Lenin voor de partijopbouw stond het bekampen van het economisme en het anarcho-syndikalisme. De economen beweerden dat de politieke strijd tegen de tsaar de zaak was van de burgerij en dat de arbeidersklasse zich moest concentreren op de economische strijd. Het hoofdbelang van de arbeiders lag in de strijd tegen het patronaat voor hogere lonen en betere werkvoorwaarden. De strijd tegen de regering moest gevoerd worden als een strijd voor betere arbeidswetten. Dit noemden de economen *“aan de economische strijd zelf een politiek karakter geven”*.

Lenin vernietigde deze stroming tot op de grond. Hij toonde aan dat ze de arbeiders veroordeelde tot eeuwige slavernij. Het fundamenteel belang van de arbeidersklasse daarentegen is te vechten voor de vernietiging van het kapitalisme, een politieke strijd te voeren voor de macht, voor het kapotbreken van het staatsapparaat en voor het instellen

van de diktatuur van het proletariaat. Daartoe moet een permanente politieke propaganda gevoerd worden, moet de arbeidersklasse in die zin worden opgevoed en voorbereid, moet in elke strijdbeweging dit politiek bewustzijn worden binnengebracht....

De vertegenwoordigers van het kleinburgerlijk en burgerlijk socialisme in de Partij spreken zich uit tegen de leidende rol van de revolutionaire partij....

De marxist-leninistische partij mag niet de “*pretentie*” hebben alléén over de waarheid te beschikken...

“... Ze moet ordewoorden, ideeën voorstellen. Indien het goede ideeën zijn, zullen ze aanvaard worden en zullen ze de strijd doen vooruitgaan, maar men moet niet van het axioma vertrekken dat de goede ideeën noodzakelijkerwijze vooral van de Partij komen...” (Tekst G.R. p.49)...

“Men moet elk principe verwerpen van gelijk welke instantie die beweert beter te weten dan de massa wat zij wil”. (tekst G.R. p. 38)...

De geschiedenis van de communistische beweging toont gevallen waarin een te ruime openstelling van de partij het voorhoedekarakter ondermijnt met negatieve gevolgen voor de revolutionaire strijd. In augustus 1945 heeft in Indonesië een nationaal-democratische revolutie plaats tegen het Nederlands imperialisme. Ze wordt geleid door de nationale burgerij en de KP neemt deel aan de macht. De KP slaagt er niet in de leiding te nemen van de revolutie om, zoals in China de diktatuur van het proletariaat te vestigen. In 1965 heeft een staatsgreep plaats en Suharto installeert een militaire diktatuur. De Indonesische KP maakt een zelfkritiek op haar werk van de voorbije 20 jaar. Één van de belangrijkste aangehaalde fouten is té breed openstellen van de Partij:

“De liberalistische lijn op organisatorisch vlak heeft zich geuit in de tendens om van de KPI een partij te maken met zoveel mogelijk leden, een partij met een lakse organisatie, die een massapartij werd genoemd. Het massakarakter van de partij wordt niet in de eerste plaats bepaald door het groot aantal leden, maar voor alles door de nauwe contacten van de partij met de massa’s, door de politieke lijn die de belangen van de volksmassa’s verdedigt, met andere woorden door de toepassing van de massalijn van de partij. Die massalijn kan slechts worden toegepast wanneer de voorwaarden die de rol van de partij als voorhoedeafdeling bepalen, strikt worden nageleefd, wanneer de leden van de partij zijn samengesteld uit de beste elementen van het proletariaat en gewapend zijn met het marxisme-leninisme.” (zelfkritiek van het Politiek Comité van de communistische partij van Indonesië, 3-4 september 1966)...

De revisionistische fractie, waartoe wellicht OOK Nadine Rosa Rosso toe behoorde, maar waar nu Boudewijn Deckers de protagonist van is én in ieder geval ook Herwig Lerouge en Jo Cottenier (zoals we op andere plaatsen kunnen zien), heeft de PVDA sinds het vijfde Congres stap voor stap gezet in de richting van een reformistische partij zoals die in uiterste vorm beschreven staat in **“Partijopvatting, commentaar op de statuten” tekst van het 2e Congres van de PVDA in 1983:**

« ... De reformistische partij probeert een zo breed mogelijke massa te scharen achter een politiek die op alle essentiële punten de belangen van het grootkapitaal vrijwaart. De partij heeft de steun van de massa nodig bij verkiezingen om een zo groot mogelijk deel van de staatsfuncties naar zich toe te trekken, om haar plaats in het staatsapparaat te vrijwaren. De relatie tussen de partij en de massa is er een van bedrog, demagogie en onderworpenheid. De massa kiezers waarop de partij steunt hebben niets reëel in te brengen in de praktische politiek van de partij. Die wordt afgestemd op de noden van het grootkapitaal. De politiek wordt gemaakt door een smalle laag partijverantwoordelijken en topfunctionarissen in het staatsapparaat, die hun lot volledig met dat van het kapitalisme verbonden hebben.....

Het verwerpen van het concept voorhoedepartij heeft als kern dat de sociaal-democratie het kapitalisme niet wil vernietigen. Het reformisme heeft altijd middelen gevonden om dat te verbergen. Het marxisme-leninisme en de leninistische partijopvatting werden door de jaren heen afgedaan als “onaangepast aan de specifieke situatie”, “voorbijgestreefd door de ontwikkeling van de maatschappij”. ...

De grote sympathie voor de Russische revolutie onder het internationale proletariaat verplichtte de sociaal-democratie om zich solidair te verklaren met de “diktatuur van het proletariaat” in Rusland, waarbij zijzelf koos voor methodes die beter waren “aangepast” aan de burgerlijke democratie, aan de “specifieke situatie” in West-Europa. De Russische revolutie, de leninistische partijopvatting, was alleen toepasselijk, in een situatie van verplichte klandestiniteit, van achterlijkheid van de productie en van het proletariaat...”

Zo komt de partijopvatting die naar voor komt in de resolutie van 1999 gevaarlijk dicht bij die van Andre Gorz zoals die in 1972 formuleerde:

« .. Het is niet de fundamentele taak van de revolutionaire partij om van bovenaf te leiden en onder controle te houden, maar om het vermogen tot initiatief, tot organisatie van zichzelf (dat bij de massa’s aanwezig is) te stimuleren en naar buiten te laten komen....”

...of bij die van een voormalig partijkader van de PVDA die in 1983 ontslag nam op basis van de overtuiging van de juistheid van het “nieuw reformisme”:

"...Men moet elk principe, van gelijk welke mogelijke instantie verwerpen, die meent beter te weten dan de massa wat zij wil. Bijgevolg moet men de spontane vormen van massa-democratie erkennen en ondersteunen, zoals ze zich voordoen, op het economisch, politiek en sociaal vlak.....Het lijkt me correcter te zijn het socialisme op te vatten als een maatschappij "gewild" door de mensen en mogelijk. Dit subjectief aspect lijkt me belangrijk. Het legt immers de nadruk op de bewuste actie van de massa's als motor van de toekomstige historische ontwikkeling. Het legt de nadruk op een "keuze tussen verschillende mogelijkheden van evolutie van de geschiedenis... De keuze voor de socialistische maatschappij gaan dus keuzes zijn die gewild zijn door de massa's en niet aan hen opgelegd door een partij die zich opwerpt als enige bezitter van de kennis en van de enige "wetenschappelijke" weg die moet gevolgd worden.... Moeten we niet méér aansluiten bij, gewoon organiseren wat ze wél willen doen? Meer steunen op enthousiame voor wat men wil doen, dan op 'plicht' tot opbouwen?..."

1.2.18.3.6. Het revisionisme wil met "marxistische fraseologie" de PVDA doen evolueren naar een reformistische partij.

Door bepaalde congresstukken "te vergeten" en uit het collectief geheugen van de partij te verbannen, kan men stilletjes afstappen met het volgen van die congresbesluiten zonder ze te weerleggen of te herroepen. In de tekst "Partijopvatting", een tekst van het 2e Congres wordt stelling genomen tegen het afstappen van de leninistische partijopvatting, onder mom van "niet aangepast aan de actuele situatie". De revisionistische fractie wilde het zogenaamde "vereenvoudigd lidmaatschap" invoeren. Dit was de voorbode voor de "nieuwe statuten", die de revisionisten de partij kon opleggen. Hieronder de "marxistische" argumentatie afkomstig van het revisionistisch deel van de nationale leiding in de PVDA. De voetnoten horen bij die tekst. "SOA" is dat deel van de nationale leiding die zich bezig houdt met de organisatie van de leden, de organisatie-niveaus, de toetreding van nieuwe leden, de benoeming van kaders

uit : Van: SOA (herwerkt) 6.12.199'
Aan: t.e.m. afgevaardigden provinciale congressen Partnr. 1764.899

DISCUSSIETEKST VEREENVOUDIGD LIDMAATSCHAP

...

7.3. De betekenis van 'Een stap voorwaarts, twee stappen terug' van Lenin (1904)

Er zijn kameraden die zich verzetten tegen de invoering van een derde niveau van lidmaatschap met volgende argumenten: (*"Lenin voerde in 1904 een strijd tegen de opportunistische vleugel in de partij rond het punt 'Wie kan er lid zijn van de partij ? ' Lenin verdedigde dat iedereen lid van de partij kon zijn, die het partijprogramma aanvaardde, de partij materieel ondersteunde en lid -was van een van haar organisaties. Hij bestreed in deze kwestie de opportunistische vleugel die verdedigde dat alleen het erkennen van het programma van de partij en de materiele ondersteuning de twee noodzakelijke voorwaarden waren voor lidmaatschap van de partij. Het derde niveau van lidmaatschap dat de partij vandaag wil invoeren is gelijkaardig met de opvatting van de opportunisten. Daarom verwerp ik de invoering van dit derde niveau.*

Deze kameraad past het marxisme-leninisme op een dogmatische manier toe. Lenin schreef in 1902 in *Wat te doen ?* over het belang van de theorie, dat iedere revolutionaire beweging de plicht heeft om *de ervaringen van de andere landen te verwerken* [16] Maar tegelijkertijd waarschuwde Lenin : *Maar voor zulk een verwerken is de eenvoudige kennis van de ervaring of het afschrijven van de laatste resoluties niet voldoende. Daartoe is nodig, dat men kritisch tessenover deze ervaringen weet te staan en haar zelfstandig weet te onderzoeken.* [17] Men komt er dus niet met de citaten van Lenin over te schrijven en te wijzen op de oppervlakkige gelijkenissen tussen de huidige voorstellen van de partij en de toenmalige standpunten van de opportunist Martov in 1904. Men moet de argumentatie van Lenin zelfstandig onderzoeken en bepalen wat er in zijn argumentatie specifiek is en vanuit welke algemene opvattingen hij komt tot die specifieke argumentatie in de concrete situatie van 1904 in Rusland. [18]

In 1904 bestaat er in Rusland geen revolutionaire partij van het leninistische type. Lenin en zijn russische sociaal-democratische arbeiderspartij waren lid van de Tweede Internationale. Het reformisme had die internationale al haast volledig in zijn greep. Het economisme en bijhorend opportunisme in organisatievraagstukken was de uitdrukking van het reformisme in de RSDAP. Lenin's bekommernis was van zich daarvan duidelijk te demarkeeren. Hun probleem was : dat reformisme in de sociaal-democratische beweging buiten te houden , van zich af te schudden.

De revolutionaire beweging is enorm versnipperd en anderzijds groeit de massabeweging enorm. Het marxisme kwam meer en meer in de mode. Verschillende burgerlijke progressieven werden aanhangers van het 'legale marxisme', een samenraapsel van marxistische ideeën maar dat zich ontdaan had van alles wat essentieel was als marxistische doctrine. Lenin wilde een revolutionaire gecentraliseerde organisatie opbouwen met een revolutionair programma en waaraan de kern gevormd werd door beroepsrevolutionairen. Van daaruit verdedigde hij zijn 3 voorwaarden voor het lidmaatschap van de partij. Hij wilde kost wat kost de aanhangers van het legale marxisme weren uit de kern van zijn organisatie die hij wilde beginnen op te bouwen (en die pas in 1912 echt het levenslicht zou zien, na de volledige verwijdering van de mensjewieken uit de partij). Martov daarentegen verdedigde samen met alle opportunisten dat de aanhangers van het 'legale marxisme' zich ook lid zouden kunnen noemen van de partij. [19] Lenin wilde een gedisciplineerde en gecentraliseerde organisatie van beroepsrevolutionairen oprichten. Martov en de andere opportunisten wilde de bestaande situatie bestendigen en verzette zich tegen de opbouw van een gecentraliseerde en gedisciplineerde organisatie.

De situatie waar de partij vandaag voor staat; is helemaal niet te vergelijken met de situatie van de boisjewieken in 1904. Er bestaat reeds meer dan 20 jaar een gecentraliseerde organisatie, met een partijprogramma, met een bekwaame leiding van beroepsrevolutionairen. Men kan daarnaast ook niet zeggen dat vandaag het marxisme in de mode is. Ons probleem is zeker niet dat we 'eike staker' en al wie maar enigszins wil, ruim in de partij binnenlaten, wel integendeel. Veel voorhoede elementen, die echt voor de partij zijn bieveen tot op heden buiten de partij. "Wij zijn vandaag niet in staat de sympatisanten duurzaam te omkaderen" (bilan 193) "We slagen er niet in onze aanhang te consolideren" (bilan 198) "Er is geen betekenisvolle uitbreiding van de troepen" (bilan 201) "Zonder vooruitgang, zelfs met kleine stappen, blijven de mensen niet" (bilan 203) "De lidkaart is ook een wapen tegen het liberalisme. Men moet de mensen in de partij trekken en duwen en niet passief afwachten." (bilan 221) Het is juist omdat we gedurende 30 jaar aan een soliede organisatie gewerkt hebben dat we vandaag soepeler kunnen zijn dan Lenin in 1904 zonder dat dat automatisch gevolgen heeft voor het leninistisch karakter van onze organisatie. Maar deze maatregelen zijn wel noodzakelijk om de huidige problemen waar we reeds jaren mee kampen op te lossen.

Op deze argumentatie had het 2e congres van de PVDA een kort en bondig antwoord:

Het verwerpen van het concept voorhoedepartij heeft als kern dat de sociaal-democratie het kapitalisme niet wil vernietigen. Het reformisme heeft altijd middelen gevonden om dat te verbergen. Het marxisme-leninisme en de leninistische partijopvatting werden door de jaren heen afgedaan als "onaangepast aan de specifieke situatie", "voorbijgestreefd door de ontwikkeling van de maatschappij". ...

De grote sympathie voor de Russische revolutie onder het internationale proletariaat verplichtte de sociaal-democratie om zich solidair te verklaren met de "diktatuur van het proletariaat" in Rusland, waarbij zijzelf koos voor methodes die beter waren "aangepast" aan de burgerlijke democratie, aan de "specifieke situatie" in West-Europa. De Russische revolutie, de leninistische partijopvatting, was alleen toepasselijk, in een situatie van verplichte klandestiniteit, van achterlijkheid van de productie en van het proletariaat..."

Helaas zijn er veel leden en kaders die de teksten van het 2e congres niet kennen. Hierdoor zijn ze blijkbaar vatbaar voor de schijnbaar marxistische argumentatie van de revisionisten, waardoor blijkbaar een meerderheid voor de nieuwe statuten heeft gestemd op het zevende congres in 2001, waardoor de PVDA weer een stap verder zette op het pad naar het reformisme.

De argumentatie van de revisionisten komt gevaarlijk dichtbij die van **André Gorz**. In

"Partijopvatting" (2e congres PVDA, 1983) staat hierover:

Eén van hun woordvoerders en theoreticus van het "marxisme zonder Lenin" was André Gorz. In 1972 schrijft hij boeken vol met lofzangen op het spontane initiatief van de arbeidersmassa en tegen de theorie van Lenin over de noodzaak van een georganiseerde en geschoolde voorhoede. Uit "actualiteit van de revolutie" (Van Gennep, 1972):

"De bolsjevistische opvatting van de partij als georganiseerde voorhoede, gescheiden van de massa's, bevatte de kiem van het merendeel van de latere ontaarding van de Sovjetmacht. De elitaire opvatting van een georganiseerde avant-garde was niet vereist door de essentie van de strijd en van de revolutionaire partij: het zijn de historische voorwaarden van de klandestiene revolutionaire partij in Rusland (...) die een scheiding nodig maakten tussen voorhoede en massa (...) In dit opzicht zijn de voorwaarden vandaag fundamenteel anders. Het is niet de fundamentele taak van de revolutionaire partij om van bovenaf te leiden en onder controle te houden, maar om het vermogen tot initiatief, tot organisatie van zichzelf (dat bij de massa's aanwezig is) te stimuleren en naar buiten te laten komen." (p.59)

Er was een probleem van democratisch centralisme in de partij olv NRR, maar die werd NIET opgelost of bestreden door die kaders die na het ontslag van NRR gewoon zonder ZK, omvorming van wereldopvatting gewoon bleven doordoen, met dezelfde ondergraving van democratisch centralisme. De partij wordt organisatorisch opgebouwd rond bilan van verkiezingscampagnes die als een beoordeling van de partijwerking worden beschouwd, dus datgene wat men NRR VERWEET. Kritieken, rapporten, voorstellen zowel opgesteld en doorgestuurd volgens de regels van het democratisch centralisme opgesteld als het over INTERNE zaken ging alsook als email of lezersbrief (Als men inging op openlijk verschenen teksten en brochures) werden NIET en worden NOG STEEDS NIET beantwoord door de verantwoordelijke leidingsniveaus. Partijleden die vasthouden aan het krijgen van een antwoord of aan besprekingen van hun kritieken, voorstellen, brieven en/of rapporten worden in de partij gemarginaliseerd, overstelp met (vooraal VORMELIJKE) kritieken die tot doel hebben hen tot zwijgen te brengen en hen onder druk te zetten om "gewoon richtlijnen (activistisch) uit te voeren". Die partijleden worden ofwel geprovoceerd tot, ofwel op basis van valse "feiten" beschuldigd van pogingen om discussies te "forcen" doormiddel van "ultimatums, chantage en fractionisme".. en uit de partij verwijderd.

[1] Resolutie over de voormalige algemeen secretaris Nadine Rosa-Rosso en de vroegere kaderverantwoordelijke Luk Vervae, 5 april 2004, in Bijdrage aan de strijd tegen de liquidatielij van de vroegere secretaris-generaal –diskussieteksten, Partij van de Arbeid van België, juni 2004.

[2] "Communisten en verkiezingen, Boudewijn Deckers, 17 april 2004, in "Bijdrage aan de strijd tegen de liquidatielij van de vroegere algemeen secretaris, PVDA, juni 2004.

[3] Resolutie over de voormalige algemeen secretaris Nadine Rosa-Rosso en de vroegere kaderverantwoordelijke Luk Vervae, 5 april 2004, in Bijdrage aan de strijd tegen de liquidatielij van de vroegere secretaris-generaal –diskussieteksten, Partij van de Arbeid van België, juni 2004.

[4] Idem.

[5] De inleiding op de Resolutie van 30 juni 2003 is nooit besproken, laat staan goedgekeurd, noch op het PB, noch op het CC. Hoofdstuk I is helemaal niet de weerslag van de besprekingen op het "conclaf" van het PB van begin juni 2003, zoals NRR beweert. Het werd een aantal keren door NRR herschreven. Het werd maar gedeeltelijk besproken op het CC van 30 juni, waarna NRR het nogmaals herwerkte. Het CC keurde de tekst goed als "*Ontwerpresolutie*", als basis voor verdere discussie in de partij tijdens de zomermaanden. Ook al had het CC zich resoluter moeten verzetten tegen verschillende stellingen uit de tekst, het is correct de inleiding en hoofdstuk I in essentie te beschouwen als standpunten van A. Zie verder de tekst "Chronologic van de crisis". (DIT IS EEN VOETNOOT VAN DE RESOLUTIE ZELF)

[6] "Resolution du CC sur le gauchisme, a partir de la question des elections", p.2. (VOETNOOT V.D. RESOLUTIE ZELF)

[7] Resolutie over de voormalige algemeen secretaris Nadine Rosa-Rosso en de vroegere kaderverantwoordelijke Luk Vervae, 5 april 2004, in Bijdrage aan de strijd tegen de liquidatielij van de vroegere secretaris-generaal –diskussieteksten, Partij van de Arbeid van België, juni 2004.

[8] Nadine Rosa-Rosso, "Chronique d'une demission imprevue".

[9] Lenin, *Een stop voorwaarts, twee stappen achterwaarts*, Uitgave SUN, 1971, p.43; p.74-75

[10] Resolutie over de voormalige algemeen secretaris Nadine Rosa-Rosso en de vroegere kaderverantwoordelijke Luk Vervae, 5 april 2004, in Bijdrage aan de strijd tegen de liquidatielij van de vroegere secretaris-generaal –diskussieteksten, Partij van de Arbeid van België, juni 2004.

[11] Resolutie van 5 april 2004....

[12] Resolutie over de voormalige algemeen secretaris Nadine Rosa-Rosso en de vroegere kaderverantwoordelijke Luk Vervae, 5 april 2004, in Bijdrage aan de strijd tegen de liquidatielij van de vroegere secretaris-generaal –diskussieteksten, Partij van de Arbeid van België, juni 2004.

[13] Marxistische Studies 30, april 1996. (zie ook op Marx.be)

[14] Resolutie over de voormalige algemeen secretaris Nadine Rosa-Rosso en de vroegere kaderverantwoordelijke Luk Vervae, 5 april 2004, in Bijdrage aan de strijd tegen de liquidatielij van de vroegere secretaris-generaal –diskussieteksten, Partij van de Arbeid van België, juni 2004.

[15] Resolutie over de voormalige algemeen secretaris Nadine Rosa-Rosso en de vroegere kaderverantwoordelijke Luk Vervae, 5 april 2004, in Bijdrage aan de strijd tegen de liquidatielij van de vroegere secretaris-generaal –diskussieteksten, Partij van de Arbeid van België, juni 2004.

[16] Wat te doen? P.32

[17] idem

[18] Wie nalaat om bij de studie van het marxisme concreet de vraag te stellen: "Wat is specifiek in de argumentatie" en "Wat zijn de algemene uitgangspunten van waaruit die specifieke argumentatie vertrekt" kan tot zeer absurde conclusies komen. In "Wat te doen?" zegt Lenin op een zeker ogenblik dat de partij terstond iedere arbeider moet vrijstellen. (bladzijde 153) We hebben in de partij intellectuelen gekend die met dat citaat in de hand verdedigden dat iedere arbeider vrijgesteld moest worden door de partij. Ook deze kameraden hadden geen onderzoek gedaan naar het specifieke en het algemene en kwamen als gevolg daarvan tot deze absurde gauchistische standpunten. De partij heeft toen terecht die standpunten verworpen. De vrijstelling was nodig voor de revolutionaire opvoeding van de arbeiders in de specifieke situatie van Rusland anno 1902. Maar zelfs Lenin voorzag reeds in 1902 dat dit geen algemeen geldende maatregel was. Op biz 154 verwoordde hij dit: *"Maar wat in een politiek vrij land voor een aanzienlijk gedeelte vanzelf gebeurt. dat moet bij ons door onze organisatie worden volbracht. "*

[19] In "Wat te doen" staat (lit verder uitgewerkt (biz 21-28) en daar trekt Lenin ook van leer tegen de opportunisten die de civaringen van Duitsland blindelings na-apen. De Duitse partij had de Duitse legale marxisten (Bernstein) gekritiseerd maar niet uit de partij gezet. Dit werd door de Russische opportunisten aangehaald als argument om in Rusland ook de legale Marxisten toe te laten tot de partij. Lenin kritiseerde hen: *"In Duitsland zijn de revolutionairen voor het behoud van hetgeen bestaat: voor het behoud van het oude revolutionaire programma en tactiek. De opportunisten willen er verandering in brengen. En daar deze opportunisten slechts een zeer geringe minderheid uitmaken, kan men de beweegredenen begrijpen, die de meerderheid ertoe bracht om zich tot het droge afwijzen van de nieuwigheden te beperken. Bij ons in Rusland zijn de opportunisten in de meerderheid en eisen zij het behoud van hetgeen er bestaat. De revolutionairen willen verandering. "* En vandaar kwam Lenin op voor een radicale breuk met deze opportunisten in de Russische situatie in tegenstelling met Duitsland.